

Jak ke mně sestoupil Anděl a Jeho Poslání

 Vidím tam dole několik magnetofonů a budou to zajisté nahrávat. Kdykoli budete chtít vědět, co vám Duch Svátý řekl, vidíte tady ty bratry, kteří mají magnetofony, přehrají si to znovu, můžete obdržet krabičku i pro sebe. A dávejte pozor, jestli se nestane přesně to, co To řeklo, vidíte. Když to uslyšíte vydechnout „TAK PRAVIL PÁN: ‚Určitá věc nebo *toto* je *tato* cesta,‘” zkrátka to jen zkontrolujte, jestli je to správně nebo ne. Vidíte? Vždycky to tak je.

Teď trocha pozadí. . . A dnes večer jsem zcela šťastný, že je nás tady jen pár. Jsme jakoby domácí, že ano? Nikdo z nás není cizinec. My ne. . . Mohu používat svou kentuckou gramatiku a cítit se jako doma, jsme—jsme prostě. . . A neztracuji teď Kentucky, jestli je tady někdo z Kentucky. Je tady někdo z Kentucky? Zvedněte ruku. Opravdu! Měl bych se tady cítit jako doma, že ano? To je příjemné.

Moje matka měla pension. Jednou jsem tam šel a zjistil. . . A velká skupina mužů, kteří tam byli ubytováni, seděla u dlouhého stolu. A já jsem řekl: „Kolik je vás tady z Kentucky, vstaňte.” Všichni vstali. A večer jsem pak šel do kostela, mého kostela, a řekl jsem: „Kolik je vás tady z Kentucky?” Všichni vstali. Tak jsem řekl: „Dobře, to je velmi dobré.” Misionáři odvedli dobrou práci, tak—tak jim poděkujeme.

Nyní v Knize Římanům, 11. kapitola a 28. verš. Poslouchejte pozorně čtení Písma.

*A tak s strany Evangelium jsou nepřátelé pro vás,
ale podle vyvolení jsou milí o . . . pro Otce.*

Darů zajisté Svých a povolání Bůh nelituje.

Modleme se. Pane, pomoz nám dnes večer, přistupujeme uctivě s celým naším srdcem a upřímností, jen pro Tvou slávu to říkáme. A pomoz mi, Pane, dej do mé mysli pouze ty věci, které by měly být řečeny a kolik má být řečeno. Zastav mě, když přijde Tvůj čas. Prosím, aby každé srdce přijalo tyto věci jako dobrodiní nemocným a těm, kteří to v tomto posluchačstvu potřebují. O to žádám ve Jménu Ježíše Krista. Amen.

Nyní bych chtěl přistoupit k tomuto tématu, dokud je nás málo. A—a pokusím se vás dlouho nezdržet, položím si sem

hodinky a pokusím se vás propustit ve správný čas, tak, abyste byli zde opět zítra večer. Modlete se. Tuším, že ten chlapec nerozdal lístky. Nepožádal jsem ho, aby... A pokud je nerozdali nebo pokud ano, to nevadí. Máme tady nějaké lístky, pokud bychom museli nějaké použít. Tak, pokud ne, budeme prostě pozorovat, co říká Duch Svatý.

Ted', jestliže budete pozorně poslouchat, toto může... být, že já... Je nás tu jen pár, je vhodný čas to říct, protože to pojednává o mé vlastní osobě. A to je důvod, proč jsem četl dnes večer toto Písmo, abyste mohli vidět, že dary a povolání nejsou to, co si kdokoli může zasloužit.

Pavel zde mluví, řekl: „Židé, jak je to patrné ve Světle Evangelia, byli oslepeni a vzdálení od Boha, a to kvůli nám.“ Ale verš právě před tím říká, že: „Všecken Izrael spasen bude.“ Celý Izrael bude zachráněn. Podle vyvolení, Bůh Otec je miloval a oslepil je, takže my pohané máme teď místo k pokání, takže díky Abrahamovi, jeho Semeni mohl požehnat celému světu podle Jeho Slova. Vidíte, jaká je suverenita Boha? Jeho Slovo prostě musí platit. Nemůže být ničím jiným. A teď my..., kteří jsme byli Bohem vyvoleni; On vyvolil Židy; a On...

Všechny tyto věci Bůh předzvěděl. Když On mluvil co se stane, On je předzvěděl. Bůh, aby byl Bohem, musel na začátku znát konec neboť by On nebyl nekonečným Bohem. Bůh si nepřeje, aby kdokoli zahynul. Určitě ne! Nechce, aby někdo zahynul. Ale na začátku, když začínaly dny, svět, Bůh přesně věděl, kdo bude zachráněn a kdo nebude. Nechtěl, aby byli lidé zatraceni: „To není Jeho vůle, aby byl někdo zatracen, ale Jeho vůle je všechny zachránit,“ ale On od začátku věděl, kdo bude a kdo nebude. To je důvod, proč On mohl předpovědět: „*Toto se stane. Tamto se stane,*“ nebo „*Toto bude tamto. Tento* člověk bude žít *takto.*“ Vidíte?

Předzvěděl to, protože je nekonečný. Pokud víte, co to znamená, prostě: „Není tady nic, co by On nevěděl.“ Vidíte, On ví. Není tady nic před začátkem času a po jeho skonání, vidíte, On ví stále vše. Všechno je v Jeho mysli. A jak řekl Pavel v Římanům v 8. a 9. kapitole: „Proč tedy stále obviňuje?“ My to vidíme, ale Bůh...

Je to jako kázání Evangelia. Někdo řekl: „Bratře Branhamo, věříš Tomu?“

Řekl jsem: „Podívej se.“

On řekl: „Musíš být kalvinista.“

Řekl jsem: „Jsem tak dlouho kalvinista, jak dlouho bude kalvinista v Bibli.“

Na tom Stromě je větev, je to kalvinismus, ale na Stromě je také spousta dalších větví. Strom má více než jednu větev. Chce růst až do Věčného Bezpečí a po chvíli se naleznete v úplnosti a odejdete tam a zmiznete, je to nekonečné. Ale když projdete kalvinismem, vrátíte se zpět a začnete na arminianismu. Vidíte, na Stromě je další větev a další větev na Stromě, tak to pokračuje. Celá ta věc dohromady tvoří Strom. Takže já věřím v—v . . . v kalvinismus tak dlouho, dokud bude v Písmu.

A věřím, že Bůh věděl před založením světa, vyvolil Svou Církev v Kristu a zabil Krista před založením světa. Písmo to říká: „On byl Beránkem Božím zabitým od založení světa.” Vidíte? A Ježíš řekl, že On nás znal před založením světa, Pavel řekl, že: „On—On nás znal a předurčil nás k adopci za děti skrze Ježíše Krista předtím, než byl stvořen svět. To je Bůh. To je náš Otec. Vidíte?

Nebojte se tedy, kola se točí správně, vše přichází včas. Jediný problém je, dostat se do obrátek. A to je—to je na tom to dobré, pak víte, jak pracovat, když se dostanete do obrátek.

Nyní, všimněte si nyní: „Darů a povolání nelituje,” to je jediná cesta, jak bych—bych mohl Biblicky definovat své poslání Pánem. Věřím, že dnes večer jsem s přáteli, kteří budou tomuto určitě rozumět a nebudou si myslet, že je to osobní, ale mohli byste porozumět a vědět, co—co Pán zaslíbil udělat a najít něco pohybuujícího se a pak to následovat.

Nyní, na začátku, první věc, kterou si pamatuji, je vidění. První věc, kterou si mohu vybavit ve své mysli je vidění, které mi Pán dal. A bylo to před mnoha a mnoha lety, byl jsem malý chlapec. A měl jsem v ruce kámen.

Nyní mi promiňte, pamatuji si, jak jsem nosil dlouhé šaty. Nevím, jestli jste vy (kterýkoli z vás) natolik staří, abyste si pamatovali, kdy malí chlapci nosili dlouhé šaty. Kolik z vás si pamatuje, kdy děti nosily dlouhé šaty? Nuže, pamatuji si, v naší malé chatrči, ve které jsme bydleli, jsem se batolil po zemi. A někdo, nevím kdo to byl, vstoupil dovnitř. A máma mi přišla malou—malou modrou stuhu na moje šaty. Tehdy jsem jen stěží chodil. Takže jsem se batolil a zabořil svoje prsty do sněhu u jejich nohou a pojídal ten sníh z jejich nohou, tak jak stáli u krbu, aby se ohřáli. Pamatuji si, že mě za to matka vytahala za uši.

A další věc, kterou si pamatuji, muselo to být o dva roky později, měl jsem kamínek. To mi byly asi tak tři roky a mému malému bratrovi pak byly necelé dva. Byli jsme vzadu za domem, kde byl starý kousek země, kam přivázeli dřevo a sekali ho. Kolik vás si pamatuje ty dny, kdy se tahalo dřevo za dům a sekalo se? Proč jsem si vzal dnes večer vázanku? Jsem—jsem doma.

A když oni . . . Tam vzadu na tom starém kousku země tekli malý potok, vytékající z pramene, kde jsme naběračkou z tykve nabírali vodu a lili ji do starých kbelíků, starých dřevěných a nosili je dolů.

Pamatuji si, jak jsem naposledy viděl svou starou, malou babičku, předtím než umřela, bylo jí 110 let. A když zemřela, vzal jsem ji do rukou a *takto* ji držel těsně předtím, než zemřela. Ona mě objala a řekla: „Bůh žehnej tvé duši, miláčku, nyní a navždy,” pak zemřela.

A myslím si, že ta žena nikdy za celý život neměla vlastní boty. Pamatuji si, jak jsem ji pozoroval a i když jsem už byl mladý muž, chodil jsem a díval se na ni. Každé ráno vstala a bosá šla sněhem k pramenu, aby si nabrala kbelík vody a přišla zpět. Nepoškodilo ji to, bylo jí skoro sto deset let. Tak (ano, pane) byla velice, velice drsná.

Pak si pamatuji, jak mi říkala o otcových kostkách, se kterými si hrával, když byl chlapcem. „A jak ta chudinka stará,” myslel jsem si, „jak šplhala do podkrovní světnice?” Malá, stará dvoupokojová chatrč, která měla nahoře podkroví. Uřízli dva mladé stromky a udělali z nich žebřík, aby se mohlo chodit nahoru. No, myslím si . . .

Tak, tedy řekla: „Po večeri ti řeknu, ti ukážu kostky tvého—tvého otce.”

Řekl jsem: „Dobře.”

A ona mi je šla ukázat, byly nahoře v truhlici, tam odkládala staré věci, tak jak to staří lidé dělají. Myslel jsem si: „Jak může ta chudák stařenka vylézt nahoru po tom žebříku?” Tak jsem tam přišel a povídám: „Babi,” řekl jsem, „počkej, milá, já tam vylezu a pomohu ti.”

Ona řekla: „Postav se.” A vyšplhala nahoru jako veverka. Řekla: „No, tak pojď!”

Řekl jsem: „Dobře, babi.”

Myslel jsem si: „No teda, kdybych tak byl jako ona, tolik síly a sto deset let!”

A pak si pamatuji, jak jsme bývali u toho malého pramene a já jsem měl kámen a házel jsem ho *takto* dolů do bláta, zkoušel jsem ukázat mému malému bratrovi, jak jsem silný. A na stromě seděl pták a prostě zpíval a cvrlikal, byla to malá stará červenka nebo něco takového. A ta malá červenka, myslel jsem si, ta ke mně promluvila. Otočil jsem se a poslouchal a ten pták odletěl a ten Hlas řekl: „Strávíš většinu svého života nedaleko města New Albany.”

Je to tři míle od místa, kde jsem byl vychován. Šli jsme tam asi o rok později a já jsem neměl ani tušení, že je to poblíž New Albany. Celý život, jak tyto věci . . .

Nuže, pohleďte, moji lidé nebyli nábožensky založení. Můj otec ani matka nechodili do kostela. Dříve byli katolíci.

Můj malý synovec, který tady dnes večer někde sedí, aspoň si to myslím, nevím. On je voják. Modlím se za něj. Je také katolík, stále katolík. Když zde byl minule při posledním shromáždění, viděl ty věci Boží, když stál právě tady na pódiu. Řekl, stojíce tam řekl: „Strýčku Bille?“ Byl dlouho za mořem, řekl: „Když jsem viděl ten...“ Řekl: „Toto se v katolickém kostele nestává.“ Řekl: „To... Já—já věřím, strýčku Billy, že máš pravdu,” řekl.

A tak jsem odpověděl: „Milý hochu, to nemám *já* pravdu, ale On má pravdu. Víš, *On* má pravdu.” A pak on řekl, že... Já jsem řekl: „O nic tě nežádám, Melvine, ale služ Pánu Ježíši Kristu celým srdcem. Běž kam chceš. Ale buď si jistý, že se ve tvém srdci zrodil znovu Ježíš Kristus, víš, ve tvém srdci. Potom běž do kterékoli církve budeš chtít.”

Ovšem, moji předkové byli katolíci. Můj otec je Ir a má matka byla Irka. Jediným pomíšením irské krve je to, že moje babička byla indiánka z kmene Čerokeů. Moje matka je míšenka. A tak já... pro mě, je to moje... naše generace, po třech je to už potlačené. Ale to je v tom jediná mezera, že jsme pouze Irové, Harvey a Branham byla naše jména. A pak za tím byli Lyonsovi, což je také ještě irské. A oni všichni byli katolíci. Ale my jsme jako děti neměli žádné náboženské cvičení nebo učení.

Ale ty dary, ta vidění, měl jsem vidění právě tak, jako je mám nyní, tak je to, protože darů a povolání nelituje. To je předvídavost Boží, Bůh to dělá. Během svého života jsem měl strach o tom mluvit.

Četli jste můj příběh v malé knížce nazvané *Ježíš Kristus je stejný včera, dnes a na věky*. Myslím, že je to napsáno i v jiných knihách. Je to pravda, Gene? Je to v této pěkné—pěkné knize, v—v knize, kterou tu máme? Je to: *Životní příběh*? Já si myslím, že ano. Pak my—my máme... Není to hrozné? Mé vlastní knihy, sám jsem je ještě nečetl. Ale někdo jiný je píše, takže je jen něco, co berou na shromáždění. Už jsem tím prošel, takže hledám, co dalšího se stane. Tak tedy, jsou dobré, četl jsem teď jejich části, tu a tam, pokud jsem měl možnost.

A nyní, nicméně, jak—jako malý chlapec, víte, tak ke mně promluvalo vidění, to mi bylo asi sedm, On řekl: „Nepij nebo nekuř nebo jinak nepoškrvňuj své tělo, čeká tě práce až budeš starší.” Mohli jste to číst v knize. Tak, v pořádku. A tak se stalo.

Když jsem se stal kazatelem, pak to—pak se to skutečně začalo dít napořád.

A jedné noci jsem spatřil Pána Ježíše. Říkám to se svolením, věřím tomu, Ducha Svatého. Anděl Páně, který přichází, není Pán Ježíš. Nevypadá jako On ve vidění. Vidění, ve kterém jsem spatřil Pána Ježíše, byl On malým Mužem. Nebyl. . . Byl jsem venku v polích a modlil jsem se za mého otce. A když jsem se vrátil, šel jsem spát a té noci jsem jej spatřil a já—já jsem řekl: „Ó, Bože, zachraň ho!”

Má matka již byla spasená, pokřtil jsem ji. Pak jsem si myslel: „Ach!” Můj otec tak pije a myslí jsem: „Pokud bych ho přesvědčil, aby přijal Pána Ježíše!” Šel jsem ven, lehl jsem si na malý starý slavník v předním pokoji blízko dveří.

A Něco mi řeklo: „Vstaň.” A já jsem vstal a šel jsem do polí, která byla za mnou, starých janovcových, šalvějových polí.

A tam, asi deset stop ode mne, stál Muž; na sobě bílý šat, malý člověk; měl Svě ruce *takto* složené; krátké vousy; Jeho vlasy sahaly po ramena a On si mě asi *takhle* prohlížel; mírumilovná postava. Ale nemohl jsem pochopit, jak mohou být Jeho nohy jedna za druhou. Jak foukal vítr, Jeho roucho vlálo, šalvěj se vlnila.

Myslel jsem si: „Tak počkej.” Štípl jsem se. Řekl jsem: „Tak, teď nespím.” Zastavil jsem se a utrl malou šalvěj, víte, a použil ji jako párátko. Dal jsem si ji do úst. Ohlédl jsem se směrem k domu. Řekl jsem: „Byl jsem tam a modlil se za otce a Něco mi řeklo, abych šel ven a tady stojí tento Muž.”

Myslel jsem si: „Vypadá jako Pán Ježíš.” Myslel jsem: „Chtěl bych vědět, jestli je to On?” Díval se přímo, přesně tam, kde stojí nyní náš dům. Tak jsem postoupil dál, abych viděl, jestli Jej také uvidím. A viděl jsem Jeho obličej ze strany. Ale On. . . Musel jsem se úplně otočit, asi *takto*, abych Jej viděl. Řekl jsem: „Hm!” Ani to s Ním nepohlo. A myslí jsem si: „Věřím, že Jej přivolám.” A řekl jsem: „Ježíši.” A On se *takto* otočil. To je vše, co si pamatuji, On jen vztáhl Svě ruce.

Na světě není takového malíře, který by Jej mohl namalovat, výraz Jeho obličeje. Nejlepší, co jsem kdy viděl, je Hofmannova *Hlava Krista v třiatřiceti*, mám ji na každé knize a na všem co používám. To proto, že vypadá přesně tak a pak. . . nebo skoro tak, je tomu prostě nejbližší. Vypadal jako (Muž), pokud by promluvil, svět by skončil a přece s tolikou láskou a jemností, dokud vy—vy. . . Zakymácel jsem se. Když se rodil den a rozednilo se, vzpamatoval jsem se v pyžamu mokrém od slz, když jsem přišel k sobě, jak jdu zpátky přes šalvějové pole domů.

Řekl jsem to svému příteli, kazateli. On řekl: „Billy, ty se z toho zblázníš.” Řekl: „To je ďábel.” Řekl: „Nenech se něčím takovým zmást.” Byl jsem v té době baptistickým duchovním.

Tak jsem tedy šel za jiným svým starým přítelem. Sedl jsem si a řekl jsem mu o Tom. „Nyní,” povídám, „bratře, co si o Tom myslíš?”

On řekl: „No, Billy, řeknu ti.” Řekl: „Věřím, pokud máš snahu zachránit si svůj život, jen se modli a kaž to, co je v Bibli o milosti Boží a podobně, nešel bych za takovouto fantastickou věcí jako je tato.”

Řekl jsem: „Pane, nejdu za nějakou fantastickou věcí.” Řekl jsem: „Jediná věc, kterou se snažím vypátrat, je, co to je.”

On řekl: „Billy, před lety měli tyto věci v církvích. Ale,” řekl, „když apoštolé zemřeli, tyto věci ustaly také.” Pak řekl: „Jediná věc, kterou teď máme, je, že . . . jakoukoli známkou vidění těchto věcí,” řekl, „jsou spiritisté, démoni.”

Řekl jsem: „Bratře McKinneyi, to myslíš vážně?”

Odpověděl: „Ano, pane.”

Řekl jsem: „Ó Bože, slituj se nade mnou!”

Řekl jsem: „Já—já . . . Ó, bratře McKinneyi, připojíš se ke mně v modlitbě, aby Bůh tohle nikdy nedopustil, aby se mi to stalo? Víš, že Jej miluji a nechci být ohledně těchto věcí v bludu. Řekl jsem: „Modli se se mnou.”

On řekl: „Budu, bratře Billy.” A tak jsme se modlili přímo tam na—na faře.

Zeptal jsem se několika duchovních. Odpověděli stejně. A pak jsem dostal strach, ptát se jich, protože by si mysleli, že jsem ďábel. A já—já jsem takový být nechtěl. Věděl jsem, že se v mém srdci něco stalo. Tak to bylo, něco se v mém srdci stalo. Takový bych být nechtěl, nikdy.

A o několik let později jsem v První baptistické církvi slyšel, tehdy jsem byl členem, slyšel jsem jak někdo říká: „Měli jste jít ven a slyšet ty svaté povaleče minulou noc.”

Myslel jsem: „Svaté povaleče?” A zeptal jsem se svého přítele Walta Johnsona, basového zpěváka: „Co to bylo, bratře Walte?”

On řekl: „Banda těch letničních.”

Zeptal jsem se: „Jakých?”

Odpověděl: „Letničních!” Řekl: „Billy, pokud jsi je někdy viděl,” řekl, „váleli se takhle po zemi a skákali nahoru a dolů.” Pak řekl: „Říkají, že ze sebe museli vybrebentit nějaký druh neznámého jazyka, jinak by oni—oni nebyli spaseni.”

Zeptal jsem se: „Kde to je?”

„Ach,” řekl, „takové shromáždění pod starým stanem na druhé straně Louisville.” Dodal: „Barevní lidé, samozřejmě.”

Řekl jsem: „Hm.”

A on pokračoval: „Je tam také hodně bílých.”

Zeptal jsem se: „Oni to dělali také?”

Odpověděl: „Ano, ano! Dělali to také.”

Řekl jsem: „Je to směšné, lidé se smíchají v takové společnosti.” Řekl jsem: „No, myslím, asi musíme mít takové věci.” Na to nedělní ráno nikdy nezapomenu. Jedl kousek suché pomerančové kůry kvůli špatnému trávení, které ho trápilo, vidím to, jakoby to bylo včera. Myslel jsem si: „Brebentění, poskakování nahoru, dolů, jaké náboženství přijmou příště?” A tak jsem—jsem pokračoval.

O něco později jsem potkal starého muže, možná, že je teď tady v kostele, nebo tady byl, který se jmenuje John Ryan. Potkal jsem ho . . . Byl to starý muž s dlouhými vousy a vlasy, možná, že tu je. Myslím, že byl z Benton Harbor, z Domu Davidova.

Měli své místo v Louisville. Zkoušel jsem ty lidi najít, nazývali to Prorockou školou. Myslel jsem si, půjdu tam a uvidím, co to je. Neviděl jsem nikoho válet se po zemi, ale měli takové zvláštní učení. A tam, když jsem potkal toho muže, tak on mne pozval na to jejich místo.

Jel jsem na dovolenou. Byl jsem tam jeden den a jel jsem zpátky k němu domů a on byl pryč, odjel někam do Indianapolis. Jeho žena mi řekla: „Pán ho zavolal.”

Řekl jsem: „Vy jste nechala toho muže jen tak odejít?”

Odpověděla: „On je Boží služebník!” Ta stará chudinka zemřela před několika týdny, slyšel jsem to. Ona mu byla oddána. Takovou ženu mít! Tak. Ať se vede dobře nebo špatně, vše je v pořádku! Řekl jsem . . . Věděl jsem, že oni . . .

Ted' on . . . Bratře Ryane, jsi tady? Není tady. Byl zde jindy, že chlapi?

Žili z toho, co se jim dostalo do rukou a on neměl doma nic k jídlu. Tak je to. Chytil jsem nějaké ryby na rybníce nebo jezeře v Michiganu a vrátil jsem se—a vrátil jsem se tam. A oni doma neměli ani škvařeně vepřové sádlo nebo olej, abychom si mohli připravit tu rybu. Řekl jsem: „On odešel, aniž by ti tady v domě něco zanechal?”

Ona odpověděla: „Ach, ale on je Boží služebník, bratře Bille!” Řekla: „On . . .”

Myslel jsem si: „Dobře, zehnáám tvému starému srdci. Bratře, budu stát při tobě.” Tak je to. „Tvůj manžel pro tebe tak hodně znamená, jsem připraven se připojit a stát při tobě.” Tak. V dnešní době potřebujeme více takových žen a více mužů, kteří smýšlejí o svých ženách takovým způsobem. Tak je to. Byla by tu lepší Amerika, pokud by se manželé a manželky takto spojili. Ať je dobře nebo špatně, budou vždy stát při sobě. Nebylo by tolik rozvodů.

Tak jsme—jsme šli... Pak jsem pokračoval. A po cestě domů se stala divná věc, vracel jsem se přes Mishawaka. Viděl jsem malá—malá stará auta stojící na ulici, vyzývající... velké nápisy na nich říkaly: „Jenom Ježíš.“ Myslel jsem: „Co to... ‚Jenom Ježíš,‘ to musí být náboženské.“ A tak jsem šel blíže a bylo tam kolo a mělo nápis: „Jenom Ježíš.“ Kadilaky, Model-T Fordy, všechno s nápisem „Jenom Ježíš.“ Myslel jsem: „Zajímalo by mě, co to je?“

Tak jsem je následoval; zjistil jsem, že to bylo náboženské shromáždění, bylo tam asi tisíc pět set nebo dva tisíce lidí. A všechno to křičelo a skákalo nahoru a dolů a podobně. Myslel jsem si: „Tak tady vidím, co znamená svatý povaleč.“

Měl jsem svého starého Forda, víte, kterého jsem vlastnil a který jel asi třicet mil za hodinu, patnáct *touto* cestou a patnáct nahoru a dolů *touto* cestou. Zaparkoval jsem ho na jedné straně a pak... když jsem našel místo na zaparkování, šel jsem dolů ulicí. Vešel jsem, rozhlédl jsem se a všichni, kteří mohli, stáli. Musel jsem se dívat přes jejich hlavy. A oni křičeli a skákali a padali a vrávorali. Myslel jsem: „Hm, co je to za lidi!“

Ale čím déle jsem tam stál, tím lépe jsem se cítil. „To vypadá vcelku dobře. Není s nimi nic v nepořádku. Nejsou blázniví.“ S některými jsem mluvil a oni—oni byli příjemní lidé. Tak jsem řekl...

Je to to stejné shromáždění na které jsem šel a zůstal tam celý večer, ten večer, a další den jsem opět přišel. Mohli jste to slyšet v mém životním příběhu. Byl jsem na pódiu se sto padesáti nebo dvěma sty kazateli a možná, že jich bylo více, oni chtěli, aby každý prostě vstal a řekl odkud je. Já jsem řekl: „Evangelista William Branham, Jeffersonville,“ sedl jsem si, „baptista“, pak jsem si sedl. Každý řekl, odkud pochází.

A to příští ráno, když jsem tam přišel... Tu noc jsem celou prospal v poli a vyžehlil si své kalhoty mezi dvěma sedadly z Forda, víte, a já—já... staré kalhoty z jemné látky, malé tričko, víte. A to příští ráno jsem šel na shromáždění ve svém malém tričku. Šel jsem...

Neměl jsem víc než tři dolary a musel jsem si koupit dost benzínu, abych se dostal domů. A pak jsem si koupil nějaké rohlíky, takové staré, víte, ale bylo mi dobře. Dostal jsem se k hydrantu a nabral jsem si sklenici vody, víte, a bylo mi docela dobře. Tak jsem ty rohlíky trochu namočil a měl jsem snídani.

Ano, mohl jsem s nimi jíst, jedli dvakrát denně. Ale nemohl jsem dát žádnou oběť, takže jsem—jsem se tam nemohl přiživovat.

Pak jsem—jsem se tam toho rána dostal a řekl... Musím prostě říci tuto část. Tak jsem tam toho rána přišel a on řekl: „Hledáme Williama Branhama, mladého evangelistu, který se

minulý večer objevil na pódiu, je baptista." Řekl: „Chceme, aby přinesl poselství pro dnešní ráno." Věděl jsem, že mě to potáhne, taková skupina lidí, já jsem byl baptista. Tak jsem se prostě jen zabořil do sedadla. Měl jsem na sobě kalhoty z lehké látky a tričko; a my jsme nosili kazatelský šat, tak... Seděl jsem na sedadle *takto*. On se zeptal asi dvakrát nebo třikrát. Já jsem seděl vedle barevného bratra.

A to byl důvod, proč měli své shromáždění na Severu, protože na Jihu tehdy byla rasová segregace. Takže to nemohli mít na Jihu.

A já jsem se chtěl stále dovědět, co toto „Jenom Ježíš" znamená. A myslel jsem si: „Pokud jde o Ježíše, je to v pořádku. Takže v tom není rozdíl, jestli je to... jak je to, pokud je to o Něm."

Seděl jsem tam a pozoroval je a oni volali asi ještě dvakrát nebo třikrát. A tento barevný bratr se na mě podíval a zeptal se: „Znáš ho?" Já—já—já... Podívaná byla tady. Nemohl jsem tomu muži lhát, nechtěl jsem.

Řekl jsem: „Podívej se, bratře. Ano, znám ho."

On řekl: „Dobře, běž a přived' ho."

Řekl jsem: „No, něco ti řeknu, bratře," řekl jsem, „jsem to já. Ale podívej se," řekl jsem, „podívej se, já... tyto lehké kalhoty."

„Běž tam nahoru."

A řekl jsem: „Ne, nemohu tam jít," řekl jsem: „nemohu jít v těchto kalhotách."

„Tyto lidi nezajímá, co máš na sobě."

A řekl jsem: „No, podívej se, nikomu to neříkej. Slyšíš?" Řekl jsem: „Vidíš, jaké mám na sobě lehké kalhoty, nechci jít tam nahoru."

On se znovu zeptal: „Ví někdo něco o Williamu Branhamovi?"

On řekl: „Tady je! Tady je!"

Ach, tedy! Zčervenal jsem, víte; neměl jsem vázanku, víte, a to malé staré tričko s takovými malými rukávy, asi *takto*. A šel jsem tam tedy a mé uši hořely, nikdy jsem ještě nestál u mikrofonu.

Tak jsem se dostal ke kázání, vzal jsem text, nikdy na to nezapomenu: „*Bohatec pozvedl své oči v pekle a pak zvolal.*" Často jsem kázal o třech malých věcech, jako kupříkladu: „*Přijď a uvidíš muže,*" „*Věříš tomu?*" nebo „*Pak zaplakal.*" A pokračoval jsem: „Nejsou tam žádné květiny, a pak zvolal. Nejsou tam žádná shromáždění s kázáním, pak plakal. Nejsou tam žádné děti, pak plakal. Žádné písně, a pak plakal." Pak jsem zaplakal já.

Tak, když bylo po všem, proč, oni jen . . . všichni kolem mě chtěli, abych pro ně uspořádal shromáždění. Myslel jsem: „Možná jsem svatý povaleč!“ Aha? Tak jsem přemýšlel: „Možná . . .“ Oni byli velice příjemní lidé.

Procházel jsem se tam. Muž ve vysokých kovbojských botách a s velkým kovbojským kloboukem se mě zeptal: „Kdo jsi?“

On řekl: „Já jsem starší *Ten-a-ten* z Texasu.“

Myslel jsem: „No, to vypadá . . .“

Šel další člověk a měl na sobě takové malé pumpky, víte, obvykle se v nich hraje golf, a v takovém malém pleteném svetru. Řekl: „Jsem kazatel *Tak-a-tak* z Floridy. Neuspořádal byste . . .“

Myslel jsem: „Jsem skutečně doma, chlape, v těch lehkých kalhotách a tričku. Je to v pořádku.“

No, toto jste slyšeli v mém životním příběhu, takže se tady zastavím a řeknu vám něco, co jsem nikdy předtím neřekl. Za prvé se vás chci zeptat . . . chtěl jsem to obejít. V průběhu mého života jsem to nikdy předtím neřekl na veřejnosti. Pokud mi slíbíte, že mě milujete a budete mě milovat stejně i potom, co to řeknu, jako jste mě milovali předtím, zvedněte ruku. Dobře. Slibujete, spoléhám na to.

Sedím na tom shromáždění tehdy večer, když zpívali své písně a tleskali. A oni zpívali: „Já . . .“ Tu písničku: „*Já vím, to byla Krev, já vím, to byla Krev.*“ A oni pobíhali v uličkách a všechno a prostě křičeli a velebili Boha. Myslel jsem: „To zní velmi dobře.“ Začal jsem . . .

Celou dobu se odvolávali na Skutky, Skutky 2,4; Skutky 2,38; Skutky 10,49 a tak. Myslel jsem si: „To je Písmo! Jenže jsem To nikdy předtím takhle neviděl.“ Ale mé srdce hořelo, myslel jsem si: „To je nádherné!“ Myslel jsem si, že je to banda svatých povalečů, když jsem je prvně potkal a teď jsem si myslel: „No teda!“ Teď je to skupina „andělů“. Vidíte, rychle jsem změnil svůj úsudek.

Takže hned příštího rána, když mi Pán dal tuto velkou příležitost, abych uspořádal tato shromáždění, přemýšlel jsem: „No, dám se dohromady s těmito lidmi! To musí být ti, které přezdívali ‚křičící metodista‘. Jen běž kousek dál,“ myslel jsem. „Možná, že to je ono.“ Tak jsem přemýšlel: „Dobře, já . . . opravdu se mi to líbilo. Něco na nich mám rád, jsou pokorní a milí.“

Jedné věci jsem ale nemohl porozumět, tomu mluvení v jazycích, tomu jsem nerozuměl. A já . . . Byl tam muž, řekněme, jeden seděl *tady* a druhý *tady* a to byli vedoucí skupiny. *Tento* se zvedl a mluvil v jazycích, *tento* to vykládal a říkal věci o shromáždění atd. Myslel jsem: „Musel bych to číst!“ Pak padl

na *toho* a pak zase na *onoho*; a každý mohl mluvit v jazycích, vykládat. Ostatní v kostele mluvili, ale nevypadalo, že by výklad přicházel stejně jako od těchto dvou mužů. Viděl jsem, že sedí blíže k sobě, myslel jsem: „No teda, ti musí být andělé! Tak, zatímco jsem seděl tam vzadu. . .”

Ať to bylo cokoli (víte), nemohl jsem to pochopit, To se mne zmocnilo. A já mám způsob jak pochopit věci, jestli Pán chce, abych je chápal. Vidíte? A já ne. . . To je důvod, říkám, proč jsem o tom nikdy nemluvil na veřejnosti. Jestli se chci skutečně něco dozvědět, tak mi Pán o těchto věcech obvykle poví. To je to, nač máme dar, vidíte. Takže nemůžete to jen tak předhazovat lidem, je to jako házet perly sviním. Je to posvátná, svatá věc a vy to nechcete udělat. Tak mě Bůh učinil odpovědným. Jako mluvení k bratřím a tak dále, nezkoušel jsem objevit na bratřích něco zlého.

Jednou jsem seděl u stolu s mužem, měl svou ruku kolem mých ramen a řekl: „Bratře Branham, miluji tě.” Ale cítil jsem, že se něco hýbe. Podíval jsem se na něj. Nemohl mi to říct, věděl jsem, že nemohl a bylo to zde. Byl to opravdový pokrytec, jaký kdy existoval a seděl právě vedle mě, ruku kolem mých ramen.

Řekl jsem: „Dobře, fajn”, odešel jsem. Nechci to vědět. Stačí mi tak, jak ho znám, jako svého bratra a nechat to tak. Ať zbytek udělá Bůh. Vidíte? A já nechci. . . nevím, chci znát tyto věci.

A je hodně takových věcí, ne tady v církvi. Sedím v místnosti, v restauraci, a Duch Svatý mi řekne věci, které se stanou. Jsou zde lidé, kteří vědí, že je to pravda. Sedím doma a povídám: „Bud' opatrný, za chvíli přijede auto. Bude to *určitá*, *určitá* osoba. Přiveď ji, protože Pán řekl, že tu budou.” „Když jdeme ulicí, stanou se *určité* věci. Dávej si pozor na tu křižovatku, protože tě tam skoro nabourají.” (A: „Právě. . .? . . . mě tímto způsobem”, vidíš.) Vždycky, prostě perfektně! Nechceš se do toho příliš zaplétat, protože. . . To—to je. . . Můžete to využívat, je to dar od Boha, ale musíte se hlídat, jak to využíváte. Bůh vás bude brát k zodpovědnosti.

Podívejte se na Mojžíše. Mojžíš byl Bohem poslaný muž (věříte tomu?), předurčený, předem ustanovený, a stal se prorokem. A Bůh jej sem poslal a řekl: „Jdi a promluv ke skále,” poté, co to bylo zničeno. Řekl: „Běž a promluv ke skále a poteče z ní voda.”

Ale Mojžíš odešel rozzloben a skálu uhodil. Voda se neobjevila, on ji opět udeřil, řekl: „Vzbouřenci! Copak vám máme vyvést vodu z této skály?”

Víte, co Bůh udělal? Voda se objevila, ale řekl: „Pojď sem, Mojžíši.” Tohle byl důsledek, vidíte. Musíte si dávat pozor. . . jak nakládáte s Božskými dary.

Tak jako kazatel, dobrý silný kazatel, jde ven a káže, jen aby mohl brát oběti a peníze, Bůh ho za to bude brát k zodpovědnosti. Tak je to. Musíte si dávat pozor, jak nakládáte s Božskými dary. Nebo se pokouší vyzdvihnout nebo udělat jméno nějaké církvi nebo sobě samému. Raději bych měl dva nebo tři večery shromáždění a odklidil se někam jinam a byl pokorný a ponížený. Víte, co tím myslím. Ano, pane, vždy se přidržuj toho místa, kde na vás Bůh může položit Svou ruku.

Toto je vnitřní Život, pamatujte.

Toho dne jsem si myslel: „Dobrá, jdu se projít.“ Byl jsem těmi lidmi tak zneklidněn, myslel jsem si: „Musím se o nich něco dovědět.“ A venku jsem je pak po bohoslužbě hledal. Rozhlížel jsem se. Našel jsem jednoho z nich, zeptal jsem se: „Jak se vede, pane?“

Odpověděl: „Dobrý den.“ Řekl: „Byl jste to vy, ten mladý kazatel, který kázal dnes ráno?“

Řekl jsem. . . Tehdy mi bylo dvacet tři let. Řekl jsem: „Ano, pane.“

A on řekl: „Jak se jmenuješ?“

Odpověděl jsem: „Branham.“ A dodal jsem: „A vy?“

Také mi řekl své jméno. Myslel jsem si: „Dobře, pokud bych se mohl zkontaktovat s jeho duchem.“ A ani jsem nevěděl, jak se to stalo. Řekl jsem: „Dobře, řekněme, pane“, řekl jsem, „vy lidé máte něco, co já nemám.“

On řekl: „Obdržel jste Ducha Svatého, potom co jste uvěřil?“

Odpověděl jsem: „Já jsem baptista.“

On řekl: „Ale přijal jsi Ducha Svatého, potom co jsi uvěřil?“

Já jsem řekl: „Bratře, co tím myslíš?“ Řekl jsem: „Já—já nemám to, co vy všichni, já to vím!“ Pokračoval jsem: „Protože vy máte něco, co je velice silné a tak. . .“

On řekl: „Už jsi někdy mluvil jazyky?“

Odpověděl jsem: „Ne, pane.“

On řekl: „Řeknu ti to na rovinu, nemáš Ducha Svatého.“

Já jsem řekl: „Dobře, jestliže já. . . Pokud je to to, co je zapotřebí k obdržení Ducha Svatého, pak to tedy nemám.“

Pak řekl: „No, jestli jsi nemluvil jazyky, pak jsi Jej neobdržel.“

Pokračovali jsme takto v rozhovoru, řekl jsem: „No a kde Jej mohu dostat?“

Odpověděl: „Běž do místnosti a začni hledat Ducha Svatého.“

A já jsem stále hleděl, víte. Nevěděl, co dělám, ale on... Věděl jsem, že se cítí nějak divně, protože on... jeho oči začaly vypadat skelně, jak se tak na mě díval. A on... Ale byl to skutečný křesťan. Byl to absolutní, stoprocentní křesťan. Tak. No, myslel jsem si: „Chvála Bohu, tady To je! Já—já se musím dostat někam k tomu oltáři.”

Vyšel jsem, rozhlédl se a myslel jsem si: „Najdu toho druhého muže.” A když jsem ho našel a začal s ním mluvit, řekl jsem: „Jak se máte, pane?”

Odpověděl: „Řekni, ke které církvi patříš?” Pak řekl: „Řekli mi, že jsi baptista.”

Odpověděl jsem: „Ano.”

On řekl: „Ještě jsi neobdržel Ducha Svatého, že ne?”

Řekl jsem: „Já nevím.”

On řekl: „Mluvil jsi někdy v jazycích?”

Odpověděl jsem: „Ne, pane.”

Řekl: „Takže To ještě nemáš.”

A já jsem řekl: „Dobrá, já vím, že nemám to, co vy všichni máte. Já to vím.” Pak jsem řekl: „Ale, bratře, já to opravdu chci.”

On řekl: „Dobře, tam—tam je bazén, vše připravené.”

Řekl jsem: „Já jsem byl pokřtěn. Ale,” říkám, „nedostal jsem to, co vy všichni máte.” Řekl jsem: „Máte něco, co já—já skutečně chci.”

On řekl: „Dobře, to je v pořádku.”

Snažil jsem se ho chytit, víte. A jestliže já... Když jsem se konečně chopil jeho ducha (to byl ten druhý muž), pokud jsem někdy mluvil s opravdu upadlým pokrytcem, tak tohle byl jeden z nich! On žil... Jeho manželka byla černovlasá žena, on žil s blondýnkou a jejími dvěma dětmi. Píl, rouhal se, chodil do hospod a všechno možné a teď tady mluvil v jazycích a prorokoval.

Pak jsem řekl: „Pane, promiňte.” A šel jsem domů. Tak je to. A řekl jsem: „Jenom dostanu... Nerozumím tomu. Vypadalo to, jakoby požehnaný Duch Svatý padal na toho pokrytce.” Řekl jsem: „To nemůže být! To je vše.”

Dlouhou dobu potom jsem studoval a plakal, přemýšlel jsem, že pokud bych se s nimi spojil, možná bych zjistil, v čem to všechno spočívá. Je tu jeden skvělý křesťan a jeden opravdový pokrytec. Pak jsem si říkal: „Co z toho? Ó,” řekl jsem: „Bože, možná, že se se mnou něco děje.” Řekl jsem, protože jsem fundamentalista: „To by muselo být v Bibli. To musí být.”

Podle mě vše, co funguje, pochází z Bible jinak to není správné. Musí to Odtud pocházet. Musí to být dokázáno v

Bibli, ne na jednom místě, ale musí to prolínat celou Biblií, musel jsem tomu věřit. Musí to do sebe zapadat a být spjata s každým Písmem, jinak tomu nevěřím. A pak, Pavel řekl: „Jestliže přijde anděl z nebe a káže jiné evangelium, budiž proklet.“ Tedy věřím Bibli.

A řekl jsem: „Nikdy jsem v Bibli nic podobného neviděl.“

Dva roky poté, co jsem ztratil ženu a všechno, byl jsem u Greenova mlýna ve svém starém místěčku a modlil jsem se. Byl jsem tam ve své jeskyni asi dva nebo tři dny, byly to dva dny. Vyšel jsem ven, abych se nadechl, nadechl se čerstvého vzduchu. A když jsem vyšel, moje Bible tam ležela na konci kmene, hned ze strany kde se vchází. Starý strom se vyvrátil, byly v něm zapíchnuté vidle. A já . . . ty vidle tam ležely *takto* a strom ležel na zemi. Sedl jsem si obkročmo na ten kmen a ležel tam do večera, díval jsem se takto na oblohu, ruce položeny *takto* a někdy jsem také usnul, jak jsem tam tak ležel a modlil jsem se. Byl jsem tam několik dní, prostě jsem nejedl ani nepil, jen jsem se modlil. Tak jsem tedy vyšel ven, abych se trochu nadýchal čerstvého vzduchu, ven z jeskyně; bylo chladno a vlhko.

Tak jsem vyšel ven a tam ležela má Bible, na místě, kde jsem To měl den předtím a byla rozevřena k Židům, šestá kapitola. A tak jsem tam začal číst: „Opustíte . . . do . . . k dokonalosti se nesme, ne opět zakládající gruntu pokání z skutků mrtvých, a víry v Boha,” atd. „Nebo nemožné jest jednou již osvěceným, kteříž i zakusili daru nebeského, a účastníci”, atd. Ale říká: „Ale trní a bodláky, které mají blízko k zavržení, jejichž konec . . . voda . . . déšť často přicházející na zemi, aby ji oblékl a připravil ji pro to, co je—co je blízko zavržení, s těmi trny a bodláky na jejichž konci budou spáleni.” A Něco přiletělo: „Fffííí!”

Myslel jsem: „Tady to je. Slyším teď vše, co . . . On—On mě probudil, On mě nyní dá vidění.” A čekal jsem tam na konci toho kmene a čekal. Vstal jsem a přecházel tam a zpět, nahoru a dolů. Vrátil jsem se zpět a nic se nestalo. Šel jsem zpět do své jeskyně, nic se nestalo. Stál jsem tam a přemýšlel: „No, co to má být?”

Šel jsem znovu ke své Bibli a, ó, zase To ke mně přišlo. Zvedl jsem ji a pomyslel: „Co tam je, že On chce, abych to četl?” Četl jsem dál o „pokání vůči Bohu a víře,” apod. a četl jsem dál, kde je řečeno: „Déšť přichází často na zemi, aby ji oblékl a připravil pro to, proč tady je, ale trní a bodláky, které jsou blízko zatracení a na jejich konci budou spáleny.” A to se mnou úplně otřásl!

Myslel jsem: „Pane, Ty se chystáš dát mi vidění. . .” Byl jsem tady proto, abych Jej poprosil o něco jiného.

A pak jsem najednou před sebou viděl jak se točí svět a byl celý zploštělý a tam šel muž v bílém s hlavou vztyčenou a takto rozséval Semena. A když zmizel jakoby za horu, za ním přicházel muž, oblečený v černém s hlavou skloněnou a sel semena. A když ta dobrá Semena vzešla, byla to pšenice; a když ta špatná semena vzešla, byl to plevel.

A pak zemi postihlo velké sucho a pšenice měla hlavy svěšené, skoro zhynula, chtěla vodu. A viděl jsem všechny ty lidi s rukama vzhůru, modlíci se k Bohu, aby jim poslal vodu. A pak jsem viděl plevel, měl své hlavy skloněny a skláněl se pro vodu. A právě v té chvíli přišly velké mraky a spustil se déšť. A když se tak stalo, pšenice, která byla celá ohnutá, udělala: „Šup,” a narovнала se. A malý plevel hned vedle ní udělal: „Šup,” a narovnal se.

Přemýšlel jsem: „Co to je?”

Pak mi To došlo. Už to mám. Ten stejný déšť, který pomáhá růst pšenici, pomáhá růst i plevelu. A ten stejný Duch Svätý může padat na skupinu lidí, může stejně požehnat i pokrytci, jako požehná ostatním. Ježíš řekl: „Podle ovoce je poznáte.” Ne jestli křičí, jestli se raduje, ale „po ovocích jejich poznáte je.”

Řekl jsem si: „Tak to tedy je!” „Už jsem to pochopil, Pane.” Povídám: „Pak je to skutečná Pravda.” Tento muž... Můžete obdržet dary, aniž by jste poznali Boha.

Pak jsem—pak jsem se začal příliš kriticky stavět k mluvení jazyky, vidíte. Ale jednoho dne mi to Bůh ospravedlnil!

Křtil jsem dole v řece, mé první obrácené, v řece Ohio a u sedmnáctého křtěného člověka, kterého jsem začal křtít, jsem řekl: „Otče, jak já jej křtím vodou, Ty ho pokřti Duchem Svätým.” A začal jsem jej po—ponořovat pod vodu.

A právě tehdy přišel z nebe vítr a pak přišlo to Světlo a svítilo dolů. Stovky a stovky lidí na břehu, právě ve dvě hodiny odpoledne v červnu. A To Světlo zůstalo viset právě tam, kde jsem stál. A Hlas promluvil a řekl: „Tak jako Jan Křtitel byl poslán jako zvěstovatel prvního příchodu Krista, ty máš poselství, které bude předzvěstí Druhého Příchodu Krista.” Vystrašilo mě to k smrti.

Šel jsem zpět a byli tam všichni lidé, všichni slévači, drogista a všichni byli na nábřeží. Pokřtil jsem tehdy odpoledne asi dvě nebo tři stovky lidí. A když mě vytáhli z vody, diakoni apod., přišli a ptali se mne: „Co znamenalo to Světlo?”

Velká skupina barevných lidí z baptistického kostela Gileádský Věk a kostela Osamělá Hvězda, mnoho z nich tam bylo, tak oni začali křičet, když viděli, co se děje a omdlávali.

Snažil jsem se přimět dívku, aby vystoupila z lodi, seděla tam v plavkách, v církvi byla učitelkou Nedělní školy, zeptal jsem se: „Nevystoupíš, Margie?”

Odpověděla: „Billy, nejsem povinná vystoupit.”

Řekl jsem: „To je pravda, nemusíš, ale respektoval bych Evangelium a klidil se z místa, kde křtím.”

Ona odpověděla: „Nejsem povinná.”

A tak tam seděla, chichotala se a smála se na mě, když jsem křtil, protože nevěřila v křest, takže když Anděl Páně sestoupil, prudce padla v lodi. Dnes je tato dívka v blázinci. Nemůžeme si s Bohem zahrávat. Vidíte? Později . . . Krásná dívka, která se později dala na pití, byla zasažena lahví, lahví od piva, která rozřízla celý její obličej. Ó, vypadá hrozně! Tak to se stalo.

A bude mne to provázet během celého mého života, budu vidět, jak se to pohybuje i vidět ta vidění, jak se tyto věci stanou. O něco později To na mne doléhalo a všichni mi říkali, že je To špatné. Odebral jsem se tedy na moje ušlapané místočko, kde jsem se vždy promodlil. A já . . . Nehledě na to, jak moc jsem se modlil, aby To na mě nepřišlo, přicházelo To stejně. A tak jsem byl jen . . . já jsem—já jsem byl dozorcem zvíře ve státě Indiana. Přišel jsem domů a tam seděl muž, bratr mého pianisty v modlitebně. On řekl: „Billy, pojeděš se mnou odpoledne do Madisonu?”

Odpověděl jsem: „Nemohu; musím jít nahoru do lesnictví.”

A já . . . právě jsem obcházel dům a odepínal si svůj pás, pás se zbraní, a věci a vyhrnoval jsem si rukávy. Bydleli jsme v malém dvoupokojovém domě, já jsem se šel umýt a připravit se na jídlo. Umyl jsem se a právě, když jsem obcházel dům, pod tím velkým javorem, najednou Něco přiletělo: „Fffííí!” Vyděsil jsem se k smrti. Viděl jsem, věděl jsem, že To tady zase bylo.

Sedl jsem si na schody, on vyskočil z auta a běžel ke mně, ptal se: „Billy, je ti špatné?”

Odpověděl jsem: „Ne, pane.”

Zeptal se: „Co se děje, Billy?”

Odpověděl jsem: „Nevím.” Povídám: „Klidně jeď, bratře, to je v pořádku. Děkuji.”

Moje žena vyběhla a přinesla sklenici vody, zeptala se: „Miláčku, co se děje?”

Řekl jsem: „Nic miláčku.”

Ona řekla: „Pojď tedy, večere je připravena,” objala mě a snažila se mě dovést dovnitř.

Řekl jsem: „Miláčku, já—já ti chci něco říct.” Povídám: „Zavolej k nám a řekni jim, že tam dnes odpoledne nepřijdu.” Řekl jsem: „Medo, miláčku,” řekl jsem, „vím, že svým srdcem miluji Ježíše Krista. Vím, že jsem přešel ze smrti do Života. Ale

nechci, aby se mnou měl co do činění ďábel." Pak jsem řekl: „Nemohu takto pokračovat, jsem vězeň." Povídám: „Celý ten čas, co se dály tyto věci, ty věci jako přicházející vidění a něco takového, či co to je." Řekl jsem... (Stalo se mi to, nevěděl jsem, že je to vidění, neříkal jsem tomu vidění.) Řekl jsem: „Je to jako extáze," povídám, „nevím, co to je. A miláčku, já—já—já—já si s tím nechci zahrávat, řekli mi, že je to ďábel. A já miluji Pána Ježíše."

„Ó," řekla, „Billy, neměl bys poslouchat, co ti lidé povídají."

Řekl jsem: „Ale, miláčku, podívej se na ostatní kazatele." Řekl jsem: „Já—já to nechci." Povídám: „Jdu na své místo v lesích. Mám asi patnáct dolarů, ty se starej o Billyho." Billy byl tehdy malý kluk, prostě malé klučisko. Řekl jsem: „Ty—ty se starej... Je to dost pro tebe a Billyho na chvíli na zaopatření. Zavolej jim a řekni, že se vrátím možná zítra a nebo také nikdy. Pokud se nevrátím do pěti dnů, najdi si jiného muže." A pak jsem řekl: „Medo, nevyjdu z těch lesů dříve, dokud mi Bůh neslíbí, že mě On té věci zbaví a už nikdy nedopustí, aby se mi to zase stalo." Přemýšlejte, jak nevědomý může člověk být!

A toho večera jsem odešel a šel zpět do své staré malé chatrče. Bylo to druhého dne, bylo pozdě, šel jsem ke svému táboru nahoře na... dále kolem hory nebo kopce a dostal se do lesů. Nevěřím, že by mě tam FBI našla. Tak v té malé chatrči... tam jsem se celé odpoledne modlil, dokud se příliš nesetmělo. Modlil jsem se, četl jsem v Bibli, kde stálo: „Duchovět' pak proroků prorokům poddání jsou." Nedokázal jsem to pochopit. Pak se v mé malé chatrči příliš setmělo.

Byl jsem zvyklý chytat do pastí, když jsem byl chlapec, měl jsem tady svůj rajón a chodil jsem sem rybařit a zůstával jsem přes noc. Byla to taková stará polorozpadlá bouda, která zde stála celé věky. Možná někdy někomu patřila, než se z ní toto stalo.

A tak já—já jsem tam jen čekal. Myslel jsem si: „Dobře." Bylo asi kolem jedné, druhé nebo třetí ráno, chodil jsem tam a zpět po podlaze, tam a zpět. Posadil jsem se na malou starou stoličku, malou... ne stoličku, na malou bednu od něčeho. Tak jsem si tam sedl a přemýšlel: „Ó, Bože, proč mi to děláš?" Řekl jsem: „Otče, víš, že Tě miluji. Víš, že Tě miluji! A já—já—já nechci být posedlý ďáblem. Nechci, aby se mi ty věci stávaly. Prosím, Bože, nedopust', aby se mi to ještě někdy stalo."

Řekl jsem: „Já—já Tě miluji. Nechci jít do pekla. Co je mi to platné, že kážu a soužím se a vynakládám úsilí, pokud se mýlím? A neuvrhl bych do pekla jen sebe, ale vedu na zcestí i tisíce jiných." Nebo tehdy ještě stovky jiných. A řekl jsem... Měl jsem velkou službu. A tak jsem řekl: „Dobrá já—já nechci, aby se mi to ještě kdy stalo."

Posadil jsem se na tu malou stoličku. A tak jsem seděl, asi v této poloze, asi *takto*. A najednou jsem uviděl v pokoji třepetající se Světlo. Myslel jsem si, někdo přichází s baterkou. Rozhlédl jsem se a myslel jsem si: „Dobře. . .” A tu To bylo, právě přede mnou. Na staré prkenné podlaze. A tam To bylo, přímo přede mnou. Se starým vařičem v koutě, jehož vrch byl rozbitý. A—a právě *tady*, tady bylo to Světlo na podlaze, myslel jsem si: „No, kde to je? Sem přece nemůže nikdo přicházet. . .”

Rozhlédl jsem se. A tam To bylo, nade mnou, *to* stejné Světlo, právě nade mnou, viselo asi *takhle*. Točilo se jako oheň, bylo smaragdově zelené a dělalo: „Fffííí, fffííí, fffííí!” přímo nad Tím. A já jsem se na To díval a myslel jsem si: „Co to je?” Vyděsilo mne To.

Slyšel jsem někoho přicházet, [Bratr Branham předvádí přicházejícího—vyd.] přicházet jen tak, bosky. A viděl jsem nohy přicházejícího Muže. V místnosti byla tma, až na to místo, kam To svítilo. A já jsem viděl nohy toho přicházejícího Muže. A když On vešel do místnosti, přišel ke mně. On byl Muž asi. . . vypadal na to, že váží asi 200 liber. Měl své ruce složené asi *takto*. Už jsem To viděl ve Vichřici, slyšel jsem, jak To ke mně mluví a viděl jsem To ve formě Světla, ale poprvé jsem viděl nějakou podobu Toho. Přišlo To opravdu blízko ke mně.

No, přátelé, myslel jsem si, že mi srdce selže. Já. . . Jen si představte! Kdybyste tam byli vy, cítili byste se také tak. Možná jste dále na té cestě, než já, možná jste křesťany déle, ale cítili byste se taky tak. Protože po stovkách a stovkách návštěv mě To ochromí, když On přijde blíž. Někdy mě To dokonce přiměje. . . Skoro umírám, jsem mnohokrát tak slabý, když opouštím pódium. Pokud bych zůstal příliš dlouho, zhroutil bych se. Přiměl jsem je, aby mne vozili po několik hodin, a ani jsem nevěděl, kde jsem. Nedokážu to vysvětlit. Čtete tady v Bibli a To vám To vysvětlí, co to je. Písmo tak mluví!

Tak jsem tam seděl a díval se na Něho. Měl jsem ruku *takto* zvednutou. Díval se přímo na mne, byl příjemný. Měl opravdu hluboký Hlas a řekl: „Neboj se. Jsem poslán z Přítomnosti Všemohoucího Boha.” A když On promluvil, byl to ten stejný Hlas, který ke mně mluvil, když mi byly dva roky. Věděl jsem, že je to On. Myslel jsem si: „Teď. . .”

Poslouchejte. Poslouchejte rozhovor. Řekl jsem to, jak nejlépe mohu, slovo za slovem, protože si to už stěží pamatuji.

On. . . Já jsem řekl. . . Takto jsem se na Něho díval. On řekl: „Neboj se,” právě tak tiše řekl, „jsem poslán z Přítomnosti Všemohoucího Boha, abych ti řekl, že tvoje zvláštní narození. . .” Však víte, že jsem se narodil tam nahoře. Že to stejné Světlo viselo nade mnou, když jsem se poprvé narodil. A tak On řekl: „Tvoje zvláštní narození a život tebou nesprávně

pochopen znamenají, že máš jít do celého světa a modlit se za nemocné lidi." Řekl: „Nehledě na to, co oni. . .” On jmenoval (Bůh, Jenž je mým Soudcem, ví), že On jmenoval „rakovinu”. Řekl: „Nic. . . Jestli přiměješ lidi, aby ti věřili a budeš upřímný, když budeš kázat, nic neobstojí před tvými modlitbami, ani rakovina.” Vidíte. „Pokud přiměješ lidi, aby ti věřili.”

Pochopil jsem, že On není můj—můj nepřítel. Byl můj přítel. Nevěděl jsem, jestli—jestli umírám nebo co se dělo, když On ke mně takto přicházel. Řekl jsem: „Dobře, Pane,” povídám, „já jsem. . .” Co jsem mohl vědět o uzdravování a takových věcech, o těch darech? Řekl jsem: „No, Pane, já jsem, já—já—já jsem přece chudý člověk.” Pak povídám: „Jsem mezi svými lidmi. Já—já žiji s lidmi, kteří jsou chudí. Jsem nevzdělaný.” A pak povídám: „A já—já—já nebudu schopen, oni by ne. . . nerozuměli by mi.” Pokračoval jsem: „Oni—oni by—oni by mě neposlouchali.”

A On řekl: „Tak jako prorok Mojžíš dostal dva dary, znamení” spíše, „aby obhájil svůj úřad, tak také ty dostáváš dva—takže ty také dostáváš dva, abys obhájil svou službu.” Pak řekl: „Jeden z nich bude ten, že vezmeš člověka, za kterého se budeš modlit, za ruku, tvou levou rukou za jeho pravou,” a pak řekl, „pak prostě klidně stůj a to bude. . . projeví se fyzické efekty, stanou se na tvém těle.” Pak pokračoval: „Pak se modli. A když to odejde, nemoc člověka bude pryč. Pokud to neodejde, popros o pozhnání a jdi.”

„Dobře”, řekl jsem, „Pane, bojím se, že mě nepřijmou.”

On řekl: „A druhá věc bude, pokud to neuslyší, pak budou slyšet toto.” Řekl: „Pak přijde to, že budeš vědět nejtajnější tajemství jejich srdce.” Řekl: „To budou poslouchat.”

„Dobře,” řekl jsem, „Pane, to je to, proč jsem dnes večer tady. Moji duchovní mi řekli, že tamty věci, které ke mně přicházely, byly špatné.”

On řekl: „Byl jsi zrozen na tomto světě za tímto účelem.” (Vidíte: „darů a povolání nelituje.”) On řekl: „Narodil ses na tomto světě za tímto účelem.”

A řekl jsem: „Dobře, Pane,” povídám, „jenže moji duchovní mi řekli, že to byl—byl zlý duch.” Pokračoval jsem: „Oni. . . To je důvod, proč se tady modlím.”

A tady je to, co mi On sdělil. Vysvětlil mi příchod Pána Ježíše, ten Jeho první. A řekl jsem. . .

Divné bylo, přátelé. . . No, tady se na chvílku zastavím, vrátím se zpět. Čeho jsem se bál pokaždé nejvíce, pokaždé, co jsem potkal věstce, bylo to, že ví něco, co se stalo. A to mě prostě. . . to mě skoro zabíjelo.

Například, jednoho dne jsme s mými bratry šli skrz, jakýsi—jakýsi zábavní park, byli jsme jenom kluci, kteří šli

kolem. Tam byla taková malá věštkyně, seděla venku u jednoho z těch stanů, mladá žena, hezká mladá žena, tam seděla. A my jsme šli kolem nich. Ona řekla: „Vy, pojdte sem na chvíli!“ A my tři kluci jsme se otočili. A ona řekla: „Ty v tom pruhovaném svetru“ (to jsem byl já).

Řekl jsem: „Ano, madam?“ Myslel jsem, že třeba chtěla, abych jí donesl colu nebo něco takového. Byla to mladá žena, bylo jí možná kolem dvaceti nebo tak nějak a seděla tam. Přišel jsem k ní a řekl: „Ano, madam, co pro vás mohu udělat?“

A ona řekla: „Řekni, věděl jsi, že tě následuje jakési—jakési Světlo? Narodil jsi se pod jistým znamením.“

Řekl jsem: „Co tím myslíte?“

Odpověděla: „Dobře, narodil jsi se pod jistým znamením. Je tu Světlo, které tě následuje. Byl jsi zrozen pro Boží poslání.“

Řekl jsem: „Zmiz odtud, ženo!“

Ocházel jsem, protože moje matka mi vždycky říkala, že ty věci pocházejí z ďábla. Měla pravdu. Tak já... To mě polekalo.

A jednoho dne, když jsem byl dozorcem zvěře, jsem šel na autobus. Nastoupil jsem do autobusu. Vždycky se mi zdálo, že jsem vystavený duchům. Stál jsem tam a ten námořník stál za mnou. Já jsem šel na hlídku, šel jsem do Henryvillského polesí, lesnictví, jel jsem autobusem. Cítil jsem něco zvláštního. Rozhlížel jsem se a uviděl jsem jakousi—jakousi velkou podsaditou ženu, která tam seděla, pěkně oblečenou. Ona řekla: „Jak se vede?“

Odpověděl jsem: „Vede se dobře!“

Myslel jsem si, je to prostě žena, víte, která mluví, tak jsem prostě... Ona řekla: „Ráda bych s vámi chvíli mluvila.“

Řekl jsem: „Ano madam?“ A otočil jsem se.

Ona řekla: „Věděl jste, že jste se narodil pod znamením?“

Myslel jsem si: „Další z těch směšných žen.“ Tak jsem se prostě jen díval ven. Neřekl jsem ani slovo, jen jsem...

Ona řekla: „Mohla bych s vámi na chvíli mluvit?“ A já jsem jen... Ona řekla: „Nechovejte se tak.“

Díval jsem se dopředu. Myslel jsem si: „To není džentlmenské.“

Ona řekla: „Chtěla bych s vámi jen minutku mluvit.“

Stál jsem a díval se dopředu a nevěnoval jí žádnou pozornost. Myslel jsem si: „Věřím, uvidím, jestli řekne to, co ti ostatní.“ Otočil jsem se a myslel si: „No teda!“ To mě roztrásl, vím, protože jsem nenáviděl, když jsem na to musel myslet. Otočil jsem se.

Ona řekla: „Snad bych měla vysvětlit, kdo jsem.“ Pokračovala: „Jsem astrolog.“

Řekl jsem: „Myslel jsem si, že jste něco takového.“

Řekla: „Jedu do Chicaga, navštívit svého chlapce, který je baptistickým duchovním.“

A já jsem řekl: „Ano madam!“

Ona řekla: „Už vám někdy někdo řekl, že jste se narodil pod znamením?“

Řekl jsem: „Ne, madam.“ Tehdy jsem lhal, vidíte, řekl jsem... prostě jsem chtěl vědět, co řekne. A ona řekla... já jsem řekl: „Ne, madam.“

A ona řekla: „Vaši... vaši duchovní vám to neřekli?“

Odpověděl jsem: „Nemám s duchovními nic společného.“

Ona udělala: „Hm-hm.“

Pak jsem řekl... ona—ona mi řekla... řekl jsem: „Dobře...“

Ona řekla: „Pokud vám řeknu přesně, kdy jste se narodil, budete mi věřit?“

Řekl jsem: „Ne, madam.“

Ona řekla: „Mohu vám říci, kdy jste se narodil.“

Řekl jsem: „Nevěřím tomu.“

A ona řekla: „Narodil jste se 6. dubna 1909 v pět hodin ráno.“

Řekl jsem: „To je pravda.“ Pokračoval jsem: „Jak to víte?“ Řekl jsem: „Řekněte tomuto námořníkovi, kdy se narodil.“

Řekla: „Nemohu.“

Zeptal jsem se: „Proč? Jak to tedy víte?“

Řekla: „Podívejte se, pane.“ Řekla a začala mluvit o astronomii, tak tedy řekla: „Každých tolik a tolik let...“ Povídá: „Pamatujte si, když přišla jitřní hvězda, že dovedla mudrce k Ježíši Kristu?“

Byl jsem zaskočen, víte, řekl jsem: „No, já nevím nic o náboženství.“

A ona řekla: „Slyšel jste o mudrcích, kteří přišli uvidět Ježíše.“

Řekl jsem: „Ano.“

A ona pokračovala: „Dobře, kdo byli ti mudrci?“

„Ó“, řekl jsem, „byli to prostě mudrci, to je vše, co vím.“

Ona řekla: „Dobře, co je to mudrci?“ Pokračovala: „To stejné jako já, astrolog, ti, co se dívají na hvězdy, tak se jim říká.“ Pak řekla: „Vy víte, že předtím, než Bůh něco udělá na—na zemi, On to vždy oznámí v nebi, až potom na zemi.“

Povídám: „Nevím.”

A ona řekla: „Dobře...” Jmenovala dvě nebo tři, dvě... tři hvězdy, jako Mars, Jupiter a Venuše. Nebyly to tyto, ale ona řekla: „Překřížily své dráhy a spojily se a vytvořily...” Pokračovala: „Byli tu tři mudrci, kteří se setkali s Pánem Ježíšem, jeden byl z rodu Chama, druhý z rodu Sema a třetí byl z Jáfeta.” Řekla: „Když se setkali v Betlémě, byly to tři hvězdy, ze kterých pocházeli... Každý člověk na zemi,” řekla, „má, něco společného s hvězdami.” Povídá: „Zeptejte se námořníka, kdy vychází měsíc a kdy nebeské planety, příliv s tím nepřichází a neodchází.”

Řekl jsem: „Nemusím se ho na to ptát, já to vím.”

A ona řekla: „Dobře, vaše narození má něco společného s hvězdami tam nahoře.”

Řekl jsem: „No, tohle nevím.”

Ona pokračovala: „Teď, tito tři mudrci přišli.” Řekla: „Byly to tři hvězdy, byly... přišli z různých směrů a setkali se v Betlémě. Řekli, co objevili a konzultovali to, jeden byl z rodu Chama, druhý Sema a třetí Jáfeta, tři synové Noé.” A pokračovala: „Tak přišli a uctili Pána Ježíše Krista.” Řekla: „Když dorazili,” řekla, „přinesli dary a dali Mu je.”

Pokračovala: „Ježíš Kristus ve Svém úřadu řekl, že když bude toto Evangelium kázáno celému světu (Chamovým, Semovým a Jáfetovým lidem), pak se On vrátí znovu.” Ona řekla: „Teď ty planety, nebeské planety, jak se pohybují dokola...” Řekla: „Rozdělily se. Od té doby nebyly na zemi viděny. Ale,” řekla, „každých asi sto let, překříží své oběžné dráhy, asi *takto*.” (Pokud by tam byl astronom, možná by věděl, o čem mluvila. Já jsem to nevěděl.) Tak jak mluv... Řekla: „Překřížily se takto.” Pak řekla: „Na oslavu toho největšího daru, který byl kdy lidstvu dán, když Bůh daroval Svého Syna. Když se tyto planety znovu překříží,” řekla, „On posílá zemi druhý dar.” Pokračovala: „Vy jste se narodil v době toho překřížení.” Řekla: „To je důvod, proč to vím.”

No, pak jsem řekl: „Dámo, za prvé: ničemu z toho nevěřím. Nejsem nábožensky založený a už o tom nechci nikdy slyšet!” Odešel jsem. Zkrátka jsem ji odbyl. Tak jsem tedy odešel.

A pokaždé... když se dostanu do blízkosti některého z nich, tak to bude takto vypadat. Myslel jsem si: „Proč to ti d'áblové dělají?”

A pak, kazatelé říkali: „To je d'ábel! To je d'ábel!” Začínal jsem tomu věřit.

A tehdy v noci tam nahoře, když já... když On na to poukázal, zeptal jsem se Jej, řekl jsem: „Dobře, proč je to, že

každé médium a tomu podobná věc, ti ďáblem posedlí lidé, kteří mi o Tom vždy říkali; a kněží, mí bratři, mi říkali, že je to zlý duch?”

Ted' poslouchejte, co On řekl, tady Tento, Který je na tom obrázku. On řekl: „Jak to bylo tehdy, tak je to nyní.” A začal mě odkazovat na to, že: „Když započala služba našeho Pána Ježíše Krista, kněží řekli: ‚On byl Belzebub, ďábel,‘ ale ďáblové řekli: ‚Byl to Boží Syn, Ten Jediný Svatý z Izraele.‘ Ďáblové. . . Podívej se na Pavla a Barnabáše, když tady nahore kázali. Kněží říkali: ‚Tito muži obrátí svět naruby. Jsou zlí, jsou—jsou ďábel.‘ A ta malá věstkyně na ulici poznala, že Pavel a Barnabáš jsou muži Boží, řekla: ‚Jsou to muži Boží, kteří nám zvěstují cestu Života.‘” Je to pravda? „Spiritisté a věstci, ďáblem posedlí lidé.”

Ale příliš jsme zabředli do teologie, takže nevíme nic o Duchu. Doufám, že mne i po tomto milujete. Ale tak to je. Mám na mysli také letniční! Tak je to. Jen křik a tancování dokola neznamená, že něco víte o Duchu.

Je to osobní kontakt, tváří v tvář, to je to, co potřebujete. To je ten druh Církve, který Bůh pozvedne nahoru. Tak je to, když se spojí v jednotu a sílu, v Duchu.

A On to uváděl v souvislosti s tím. On mi řekl, jak To duchovní špatně pochopili a ujistil mě, že To duchovní špatně pochopili. A když mi On tohle všechno řekl a jak Ježíš. . .

Řekl jsem: „Dobře, a co s tím, s těmi věcmi, co se dály se mnou?”

A, vidíte, On řekl: „Ty se budou množit a stávat většími a většími.” On mne odkazoval a řekl mi, jak to Ježíš udělal; jak On přišel a byl vyzbrojen Mocí, která mohla předvídat věci a říct ženě u studny. Nedělal si nárok, že je Uzdravovatel, tvrdil, že dělá ty věci tak, jak Mu to Otec ukázal.

Řekl jsem: „Dobře, jaký druh ducha to byl?”

Odpověděl: „Byl to Duch Svatý.”

Pak se ve mně něco stalo, zjistil jsem, že právě ta věc, k níž jsem se otočil zády byla tím, proč mě sem Bůh přivedl. Zjistil jsem, že to bylo jako ti farizeové v časech minulých, kteří mi špatně vysvětlovali Písmo. Od té doby sám přijímám výklad Toho, co Duch Svatý řekl.

Řekl jsem Mu: „Půjdu.”

On řekl: „Já budu s tebou.”

A pak Anděl vstoupil znovu do Světla, které začalo obcházet dokola a dokola, dokola a dokola a dokola, Jeho nohy takto vstoupily do Světla a zmizel z budovy.

Šel jsem domů jako nový člověk.

Šel jsem do církve a řekl o tom lidem, to bylo . . . v neděli večer.

A ve středu sem přivedli ženu, jednu z Mayo sester, která umírala na rakovinu, pouhý stín. Když jsem sešel dolů, abych se o ni postaral, přišlo před ní vidění, které ukazovalo, že znovu bude pracovat jako sestra. A ona byla na seznamu v Louisville: „mrtvá již několik let.“ Tak teď je v Jeffersonville, stará se dále již řadu let o pacienty. Podíval jsem se nahoru a uviděl to vidění. Otočil jsem se, stěží jsem věděl, co dělám, stál jsem tam, chvěl jsem se, když poprvé takový případ přinesli a položili zde. A ostatní sestry stály okolo ní a ona tam ležela, obličej celý scvrklý a oči hluboko zapadlé.

Margie Morganová. Kdybyste jí chtěli napsat, adresa je 411 Knobloch Avenue, Jeffersonville, Indiana. Nebo napište do Clark County Hospital, Jeffersonville, Indiana. Jen se jí zeptejte, ať vám podá svědectví.

Podíval jsem se dolů. Ten první případ, a viděl jsem, že odchází, pak přišlo vidění. Viděl jsem tu ženu opět se starat o pacienty, chodit, silnou a zdravou. Řekl jsem: „TAK PRAVÍ PÁN: ‚Budeš žít a nezemřeš!‘”

Její manžel, společensky významný člověk, se na mě *takto* podíval. Řekl jsem: „Pane, nebojte se! Vaše žena bude žít.”

Zavolal si mě ven, řekl . . . zavolal taky dva nebo tři doktory a řekl: „Znáte je?”

Odpověděl jsem: „Ano.”

„Nuže,” povídá, „hrál jsem s ním golf. On řekl: ‚Rakovina se jí omotala kolem střev, nemůžete jí ani provést výplach klystýrem.’”

Řekl jsem: „Mě nezajímá, čím trpí! Viděl jsem zde vidění! A ten Muž, který mi o tom řekl, říkal, že cokoli uvidím, abych to řekl a bude tak. A On mi řekl toto a já tomu věřím.”

Chvála Bohu! Již několik dní po tom prala a pobíhala kolem. Teď váží asi sto šedesát pět liber a těší se dokonalému zdraví.

Pak, když jsem přijal, rozešlo se to na všechny strany. Pak mě zavolal Robert Daugherty. A už to šlo, skrz Texas do celého světa.

A jednou večer jsem čtyřikrát nebo pětkrát . . . (Nerozuměl jsem mluvení v jazycích apod. Věřil jsem v křest Ducha Svatého, věřil jsem, že lidé mohou mluvit v jazycích.) Jednou v noci, když jsem šel do . . . do katedrály, San Antonio, Texas, když jsem tam šel, nějaký malý člověk, který tam seděl, začal mluvit v jazycích jako když pálí z pušky nebo automatu. Tam někde vzadu, vzadu se zvedl jiný člověk a řekl: „TAK PRAVIL PÁN! Ten muž, který jde na pódium, je obdařen službou, která mu byla určena Všemohoucím Bohem. A tak jako Jan Křtitel

byl poslán jako první zvěstovatel příchodu Ježíše Krista, tak on nese Poselství, které způsobí Druhý Příchod Pána Ježíše Krista."

Chťel jsem se propadnout. Vzhlédl jsem a řekl: „Vy znáte toho muže?"

On řekl: „Ne, pane."

Opakoval jsem: „Znáte ho?"

Odpověděl: „Ne, pane."

Zeptal jsem se: „Znáte mě?"

Odpověděl: „Ne, pane."

Řekl jsem: „Co tady děláte?"

Odpověděl: „Četl jsem si v novinách." A obvykle . . . To byl první večer na shromáždění.

Pohlédl jsem tamhle a zeptal jsem se: „Jak jste přišel?"

Odpověděl: „Někteří z mých lidí mi řekli, že tady bude ‚Božský uzdravovatel,‘ tak jsem přišel."

Zeptal jsem se: „Znáte se?"

Odpověděl: „Ne."

To je tedy! Pak jsem uviděl tu mocnou sílu Ducha Svatého . . . Před časem jsem si myslel, že to bylo špatné a věděl jsem, že já . . . Ten samý Anděl Boží byl spojen s těmito lidmi, kteří měli ty věci. Ačkoli v tom měli spoustu falešného a popleteného a hodně z Babylonu, ale byl v tom ryzí prvek. A já jsem viděl, že—že to byla pravda.

Pominula léta, a ve shromážděních lidé viděli vidění atd.

Jednou To fotograf zachytil na obrázku, když jsem stál někde v Arkansasu, myslím, že to bylo na shromáždění jako je toto, obecnstvo jako je toto. Já jsem tam stál a pokoušel se To vysvětlit. Lidé věděli, seděli a poslouchali, metodisté, baptisté, presbyteriáni atd. A pak jsem najednou uviděl, jak vchází do dveří, jak To vchází do dveří: „Fffííí, fffííí!"

Řekl jsem: „Nebudu muset více mluvit, teď to přichází." Pohlo se To a lidé začali křičet. Přišlo To nahoru, kde jsem byl já a usadilo se To.

Právě, když se To usazovalo, kazatel přiběhl a řekl: „Povídám vám, že jsem To viděl!" A pak ho To udeřilo jako slepého, jako—jako by byl, zapotácel se dozadu. Můžete se podívat na jeho obrázek právě tady v knize, vidíte, jak se potácí zpátky s hlavou *takto* skloněnou. Můžete vidět jeho obrázek.

A tady se To usadilo. Právě v té chvíli To ten novinář vyfotil. Ale Pán nebyl ještě hotov.

A jednoho večera v Houstonu, Texas, kdy po tisíce a tisíce lidí . . . Měl jsem tam osm set . . . osm tisíc tam, jak se tomu říká, tam v tom hudebním sále, no tam v Sam Houston Coliseum.

A tehdy večer, když vznikl spor, jeden baptistický kazatel řekl, že „jsem byl jen podlý pokrytec a podvodník, náboženský podvodník, a měl bych být vyhnán z města“ a on by měl být ten, kdo to udělá.

Bratr Bosworth řekl: „Bratře Branhame, připustil bys něco takového? Dovolej se spravedlnosti!”

Řekl jsem: „Ne, pane, nevěřím v rozepře. Evangelium není stvořeno pro hádání, je stvořeno pro život.” Pak jsem dodal: „Nezáleží na tom, jestli ho přesvědčíte, půjde právě tou samou cestou.” Řekl jsem: „On . . . nezmění ho to. Když Bůh nemůže promluvit k jeho srdci, mohu já?”

Druhého dne přišel a řekl: „To dokazuje jací jsou,” Houstonská kronika. Říká: „Ukazuje jací jsou, bojí se postavit za to, o čem kází.”

Starý bratr Bosworth ke mně přišel, bylo mu kolem sedmdesáti, milý starý bratr, objal mne a řekl: „Bratře Branhame,” povídá, „skutečně si to s ním nevyřídíš?”

Odpověděl jsem: „Ne, bratře Bosworth. Ne, pane. Já si to s ním nevyřídím.” Odpověděl jsem: „Nedělá to dobrotu.” Povídám: „Dělá to jen rozruch, když opustíme pódium.” Teď mám shromáždění a nechci, aby se věci takto narušily.” Řekl jsem: „Jen ho nech, ať pokračuje.” Povídám: „To je vše, vždyť jen žvaní.” Řekl jsem: „Měli jsme tu takové i dříve a nemělo to žádný smysl s nimi mluvit.” Řekl jsem: „Stejně odejdou a budou si stát na svém.” Povídám: „Pokud jednou přijali známost o Pravdě, ale oni Ji nepřijmou, v Bibli je řečeno, že překročili oddělovací linii a nikdy jim na tomto světě nebo světě příštím nebude odpuštěno. Nazývají To ‚dábelstvím‘ a nemohou si pomoci. Jsou posedlí náboženským duchem, kterým je ďábel.”

Kolik lidí ví, že je to pravda, že d'áblův duch je náboženský? Ano, pane, tak fundamentální jak jen mohou být. To nezní moc dobře, když jsem řekl „fundamentální”, ale je to pravda. „Mít formu pobožnosti a popírat její Moc.” Tak je to. Znamení a zázraky jsou tím, co vždy dokazuje Boha. A On řekl, že v posledních dnech to bude to samé. A všimněte si!

Starý bratr Bosworth, já . . . chtěl přijít se mnou, ale byl trochu unaven; vrátil se z Japonska, chtěl tam být. Chce jet se mnou do Lubbocku. Tam byl . . . byl dost nachlazený, takže tam nemohl přijet, on ani jeho žena. A tak . . .

Všem připadal jako Kálef. Stál tam a řekl: „Dobře, bratře Branhame,” (takový velice důstojný vzhled, víte), řekl, „nech mne, abych to šel udělat,” a řekl, „pokud ty nechceš.”

Řekl jsem: „Ó, bratře Bosworthe, já—já to nechci udělat. Budeš se hádat.”

On řekl: „Nebude jediné slovo hádky.”

Ted', ještě než to uzavřu, poslouvejte toto. Šel tam dolů. Řekl jsem: „Pokud se tedy nebudeš hádat, v pořádku.”

On řekl: „Slibuji, že se nebudu hádat.”

Toho večera bylo v publiku asi okolo třiceti tisíc lidí. Bratr Wood, který tu sedí, tam také byl někde v té posluchárně. A já. . .

Můj chlapec řekl, nebo. . . Moje žena řekla: „Ty nejdeš na to shromáždění?”

Odpověděl jsem: „Ne. Nepůjdu tam dolů, abych je slyšel jak se hádají. Ne, pane. Nepůjdu tam dolů a nebudu to poslouchat.”

Když přišel večer, Něco řeklo: „Běž tam!”

Vzal jsem si taxi, můj bratr, moje žena a děti jely se mnou. Šel jsem na balkón číslo třicet, který byl asi takhle vysoko a posadil jsem se.

Starý bratr Bosworth tam vešel jako zkušený diplomat, víte. Měl kopie některých. . . Měl kopii šesti set různých zaslíbení z Bible. Řekl: „Nyní, doktore Beste, kdybyste sem přišel a chtěl vzít jedno z těchto zaslíbení a vyvrátit je pomocí Bible. Každé z těchto zaslíbení týkajících se Ježíše Krista uzdravujícího nemocné v těchto dnech, je v Bibli. Kdybyste vzali jedno z těchto zaslíbení a Bibli a popřeli je Bibli, posadím se, potřesu vám rukou a řeknu: „Máte pravdu.”

On řekl: „Postarám se o to, až se dostanu tam nahoru!” Chtěl to poslední, aby mohl setřít bratra Boswortha, vidíte.

Na to bratr Bosworth řekl: „Dobře, bratře Beste, na něco se tě zeptám a ty mi odpovíš ‚ano’ nebo ‚ne’,” řekl, „prostě tímto uzavřeme debatu.”

A on řekl—on řekl: „Já se o to postarám!”

Požádal zprostředkovatele, aby se ho zeptal. Řekl: „Ano.”

On řekl: „Bratře Beste, byla spásná jména Jehovy připisována Ježíši? ‚Ano’ nebo ‚ne’?”

Toto to urovnalo. To bylo vše. Řeknu vám, cítil jsem, jak skrze mne něco prochází. Nikdy jsem o tom nepřemýšlel, vidíte. Myslel jsem si: „Nemůže odpovédět! Toto to ukončí.”

On řekl: „No, doktore Beste, jsem—jsem zděšen.”

On řekl: „Hned to bude!”

Řekl: „Jsem zděšen, že nemůžete odpovédět na mou nejlehčí otázku.” Byl tak klidný jako okurek a věděl, do čeho zabředl. Byl tím Písmem zkrátka posazen.

Řekl: „Máte třicet minut, pak zodpovím já!”

A starý bratr Bosworth tam seděl a vzal Písmo, přišpendlil toho muže tak, že jeho obličej úplně zčervenal, že jste na něm mohli skoro zapálit zápalku.

Rozčileně vstal a hodil papíry na zem, dostal se nahoru a kázal docela dobré Campbellitské kázání. Já jsem byl baptistou, vím v co oni věří. On nikdy. . . On kázal o vzkříšení: „A smrtelné obleče nesmrtelnost,‘ pak budeme mít Božské uzdravování.“ No potěš! Na co bychom potřebovali Božské uzdravování, když jsme nesmrtelní („a smrtelné obleče nesmrtelnost,“ vzkříšení)? Dokonce pochyboval o zázraku, který Ježíš vykonal na Lazarovi, řekl: „Znovu zemřel, byla to jen dočasná věc.“ Vidíte to?

A když toto všechno řekl, pronesl: „Dovedťte toho Božského uzdravovatele, ať ho mohu vidět tady na pódiu jak to provede.“

Pak vznikl takový malý zmatek. Bratr Bosworth řekl: „Překvapuješ mě, bratře Beste, neodpovědělš mi ani na jednu otázku, na kterou jsem se tě ptal.“

Pak se skutečně rozzuřil a řekl: „Dovedťte toho Božského uzdravovatele sem, ať ho vidím jak to provede!“

Zeptal se: „Bratře Beste, věříš ve spasení lidí?“

Odpověděl: „Zajisté!“

On řekl: „Chtěl bys, aby se ti říkalo Božský spasitel?“

Odpověděl: „Určitě ne!“

„Ani. . . Nebudeš Božským spasitelem proto, že jsi kázal o spasení duše.“

On řekl: „No, určitě ne!“

Řekl: „Ani bratr Branham se nestane Božským uzdravovatelem, když kázal o Božském uzdravení těla. Není žádný Božský uzdravovatel, jen směřuje lidi na Ježíše Krista.“

A on řekl: „Dovedťte ho sem, chci to tady vidět, ať něco provede! Ukažte mi ty lidi, které dnes uzdravil a pak vám řeknu, jestli Tomu mohu věřit nebo ne.“

Bratr Bosworth řekl: „Bratře Beste, to zní jako podobný případ z Golgoty: ‚Sestup z Kříže a my Ti uvěříme.‘“ Vidíte?

A ten muž doopravdy vybuchl. Řekl: „Chci ho vidět na pódiu předvádět! Chci ho tady vidět předvádět!“ Umírnovači ho přinutili sednout si. Popošel, tam stál letniční kazatel a on ho prostě srazil, že sebou mrštil na druhý konec pódia. Pak ho zastavili. (Bratr Bosworth řekl: „Tady, tady! Ne, ne!“) Takže ho umírnovači přinutili sednout si.

Raymond Rickey vstal a řekl: „Je toto postoj Jižní baptistické konference?“ Řekl: „Vy baptističtí duchovní, poslala Jižní baptistická konference tohoto muže nebo sem

přišel sám?" Neodpovídali. Opakoval to: „Já jsem se ptal!" On je znal, všechny.

Odpověděli: „Přišel sám." Věděl jsem, že baptisté věří také v Božské uzdravování. Pak tedy řekl: „Přišel sám."

Pak se tedy událo toto. Pak bratr Bosworth řekl: „Vím, že bratr Branham je na shromáždění, pokud chce přijít a rozpustit posluchačstvo, v pořádku."

Howard řekl: „Ty klidně sed!"

Řekl jsem: „Já sedím klidně."

A právě tehdy ke mně Něco přišlo, začalo to vířit a já jsem věděl, že To je Anděl Páně a On řekl: „Vstaň!"

Asi pět set lidí spojilo takto své ruce, udělali průchod, abych mohl projít na pódium.

Řekl jsem: „Přátelé, nejsem žádný Božský uzdravovatel. Jsem váš bratr." Řekl jsem: „Bratře Beste, se žádným..." Nebo: „Bratře Beste," povídám, „nepohrdám tebou, bratře, to vůbec ne. Máš právo na své přesvědčení, stejně tak já." Pokračoval jsem: „Avšak, vidíš, žes svůj postoj bratru Bosworthovi nemohl dokázat. Ani bys nemohl nikomu, kdo je znalý Bible, kdo zná ty věci." Pak jsem řekl: „A co se týče uzdravování lidí, já je nemohu uzdravovat, bratře Beste. Ale jsem tu každý večer a pokud chceš vidět, jak Pán provádí zázraky, klidně přijď. Činí to každý večer."

A on řekl: „Chtěl bych tě vidět, jak někoho uzdravuješ a nechat mě, dívat se na ně! Mohl bys je hypnotizovat svými hypnotickými schopnostmi, ale" povídá, „rád bych to viděl ode dneška za rok!"

Řekl jsem: „Dobře, máš právo si je vyšetřit, bratře Beste."

On řekl: „Nikdo, snad jen taková banda prázdných makovic, svatých povalečů, může věřit v takovou věc. Baptisté v takový nesmysl nevěří."

Bratr Bosworth řekl: „Moment." Zeptal se: „Kolik je tady lidí během tohoto dvoutýdenního shromáždění, kteří jsou zadobře s těmito příjemnými baptisty v Houstonu, kteří můžete dosvědčit, že jste byli uzdravováni Všemohoucím Bohem, když zde byl bratr Branham?" A asi tři sta lidí vstalo. Řekl: „A k čemu je to?"

On řekl: „To nejsou baptisté!" Řekl: „Kdokoli může svědčit o čemkoli a stále to nemusí znamenat, že je to správné!"

Řekl: „Boží Slovo říká, že je to správné a ty tomuto nemůžeš odporovat. A lidé říkají, že je to správné a ty to nemůžeš zavrhnout. Takže, co s Tím budeš dělat?" Vidíte, stejně tak.

Řekl jsem: „Bratře Beste, říkám jen, co je Pravda. A jestli mluvím Pravdu, Bůh je zavázán tuto Pravdu obhájit.“ Řekl jsem: „Pokud On nepod. . . Pokud nebude obhajovat Pravdu, pak On není Bůh.“ A řekl jsem: „Neuzdravuji lidi. Narodil jsem se s—s darem vidět věci, vidět, co se stane.“ Povídám: „Vím, že mě nepochopíte, ale nemohu udělat nic víc, než splnit přesvědčení svého srdce.“ Řekl jsem: „Věřím, že Ježíš Kristus vstal z mrtvých. A že je Duch, který přichází a ukazuje vidění a pod., pokud je o tom pochybnost, přijďte a přesvědčte se.“ Povídám: „To je vše.“ Ale také jsem řekl toto: „Ale sám za sebe, já sám nesvedu nic.“ Pokračoval jsem: „Pokud já řeknu Pravdu, Bůh je zavázán dosvědčit mi, že je To Pravda.“

A tehdy Něco přišlo: „Fffííí!“ Tak tedy On sestoupil přímo dolů. A Americká fotografická asociace, Douglas studio v Houstonu, Texas, tady měla svou kameru (nebylo jí dovoleno fotit) a dělala snímek.

Když tady byli, aby si vyfotili pana Besta a on—on řekl, předtím, než jsem přišel dolů, řekl: „Počkejte! Dostanu z toho šest fotografií na lesklém papíře!“ Pak řekl: „Teď si mě můžete vyfotit!“ A položil prst na toho slabého starce, asi takhle, řekl: „Teď si mě vyfotťte!“ A oni si ho vyfotili. Pak zaťal pěst a zvedl ji, řekl: „Teď mě vyfotťte!“ A oni na to takto hleděli. Pak udělal asi toto, další pózu pro fotku. Řekl: „Uvidíte to v mém magazínu!”

Bratr Bosworth tam stál a neřekl ani slovo. A pak vyfotili také Toto.

Po cestě domů tehdy v noci (jeden katolický chlapec ji vyfotil) řekl tomu druhému chlapci, řekl: „Co si myslíš o Tomto?”

On řekl: „Vím, že jsem ho kritizoval. To vole, které zmizelo z toho ženina hrdla, vím, řekl jsem, že ji zhypnotizoval.“ Pokračoval: „Mohl jsem se mýlit.”

Zeptal jsem se: „Co si myslíte o té fotografii?”

„Nevím.”

Vložili to do kyseliny. Tady je jeho fotka, můžete se ho zeptat, jestli chcete. Šli domů, sedl si a kouřil cigaretu. Vešel a vyvolal jednu s bratrem Bosworthem, byl to negativ. Vyvolal dvě, tři, čtyři, pět, šest a všechny byly prázdné. Bůh nedovolil, aby tam stál Jeho svatý muž společně s tímto pokrytcem, s jeho nosem nebo rukou, s pěstí třesoucí takto pod nosem. Nedovolil to.

Pak vyvolali další a tam To bylo. Říkali, že ten muž dostal té noci srdeční infarkt.

A tento negativ poslali do Washingtonu D.C. Byl zajištěn autorským právem a poslán zpět.

George J. Lacy, hlava F.B.I. pro dokumenty a otisky, atd., je tam jedním z nejvyšších, a na celém světě, byl přiveden, dva dny to testoval, kameru, světlo a vše ostatní. A když jsme tehdy odpoledne přišli, řekl: „Reverende Branham, byl jsem také vaším kritikem.” Povídá: „A říkal jsem, že to byla psychologie, někdo říkal, že viděli ta Světla a takové věci.” Pokračoval: „Víte, pokrytci říkali, že” (myslel tím nevěřící) „ty obrázky, které tvoří svatozář kolem Krista, kolem svatých,” řekl, „to je jenom psychologie.” Ale pak řekl: „Reverende Branham, ale mechanické oko této kamery psychologii nebere v potaz! To Světlo zasáhlo čočky nebo zasáhlo negativ a tak se To tam objevilo.” Pak řekl . . .

Předložil jsem jim to. On řekl: „Pane, víte, jakou to má cenu?”

Řekl jsem: „Pro mne ne, bratře, ne, pro mne ne.” A pak on řekl . . .

Samozřejmě, že to nebude proslulé dokud žijete, ale jednoho dne, pokud se civilizace posune kupředu a křesťanství zůstane, něco se s tím stane.

Tak, přátelé, pokud je toto shromáždění dnes večer naše poslední tady na zemi, vy a já jsme byli postaveni do Přítomnosti Všemohoucího Boha. Moje svědectví je pravdivé. Mnoho, mnoho věcí, pokud by to bylo sepsáno, obsáhlo by to mnoho svazků, ale já chci, abyste to věděli.

Kolik je vás tady, kteří skutečně (ne na obrázku) viděli Světlo Samotné, stojící tam kolem, kde jsem kázal? Zvedněte ruce, všude, kde sedíte, viděl To někdo. Vidíte, asi osm nebo deset rukou, z vás, kteří tady sedíte.

Řekněte si: „Mohli—mohou To oni vidět a já ne?” Ano, pane.

Ta—ta Hvězda, která následovala mudrce, pominula všechny observatoře a nikdo jiný To neviděl, jen oni. Oni byli jediní, kteří To viděli.

Eliáš tam stál a díval se na všechny ty ohnivé vozy a to všechno. A Gézi se rozhlédl a nikde je neviděl. Bůh řekl: „Otevři jeho oči, ať vidí.” A pak je uviděl, vidíte. Byl to dobrý chlapec, stojící tam a rozhlízející se, ale nemohl to vidět. Samozřejmě. Některým je dáno, aby viděli a některým ne. A to je pravda.

Tady teď vy, kteří jste To nikdy neviděli, nikdy To neviděli, a vy, kteří jste To viděli svým přirozeným zrakem a nikdy neměli fotku, tak teď ti, kteří viděli obrázků, mají větší důkaz, než ti, kteří To viděli na vlastní oči. Protože vy s vaším přirozeným zrakem jste se mohli zmýlit, mohl to být optický klam. Je to tak? Ale Toto není optický klam, Toto je Pravda, vědecké zkoumání dokázalo, že To je Pravda. Tedy, Pán Ježíš toto učinil.

„Co si pak myslíte, že To je,” říkáte, „Bratře Branhame.”

Věřím, že je To ten samý Ohnivý Sloup, který vedl děti Izraele z Egypta do Palestiny. Věřím, že je To ten samý Anděl Světlosti, který přišel do—do vězení a přišel ke svatému Petrovi a dotkl se jej a šel dopředu a otevřel dveře a vystrčil jej ven na světlo. A já věřím, že To je Ježíš Kristus, stejný včera, dnes a na věky. Amen! Ježíš je stejný dnes jako včera. Navždy bude tím stejným Ježíšem.

Během toho, co o tom mluvím, to stejné Světlo, které je na tom obrázku, je na... stojí asi dvě stopy od místa, kde teď stojím já. Tak je to. Nevidím To svýma—svýma očima, ale vím, že To tam stojí. Víím, že se To právě usazuje napravo ode mě. Oh! Pokud byste jen mohli znát rozdíl, když se vás zmocní síla Všemohoucího Boha a jak potom věci vypadají jinak!

Je to výzva pro kohokoli. Nechtěl jsem se modlit za nemocné lidi, chtěl jsem se vám pouze svěřit. Ale vidění visí nad lidmi. Hm—hm. Bůh to ví. Nebudu svolávat modlitební řadu, vás nechám sedět. Kolik z vás nemá modlitební lístek? Zvedněte ruce. Je tady někdo, kdo nemá modlitební lístek, nemáte modlitební lístek?

Ta barevná žena sedící zde, vidím, že máte ruce nahoře. Je to tak? Prostě ihned vstaňte, abych vás mohl vybrat. Nevím, co Duch Svátý řekne, ale vy se na mě díváte hrozně upřímně. Vy nemáte modlitební lístek? Pokud by mi Všemohoucí Bůh odhalil, co vás trápí... toto dělám jen na úvod, jen abych to započal. Věříte mi, že jsem... Víte, není tu nic... není ve mně jediná dobrá věc. Pokud jste vdaná, nejsem více, než váš muž. Jsem jenom muž. Ale Ježíš Kristus je Synem Božím a On seslal Jeho Ducha, aby dokázal tyto věci.

Jestliže mi Bůh řekne, co je s vámi v nepořádku (a vy víte, že bylo nemožné, abych se s vámi setkal), budete věřit celým svým srdcem? [Sestrino vysvětlení—vyd.] Bůh ti žehnej. Teď tě tvůj vysoký tlak opustí. To je to, co tě trápilo. Nebylo to tak? Nyní si sedni.

Věřte alespoň jen tentokrát! Vyzývám všechny, aby Tomu věřili.

Podívej, něco ti řeknu. Když Marta přicházela k Pánu Ježíši. Ten dar by někdy nepůsobil... Otec Mu již dříve ukázal, co On udělá. Jinak by to nikdy nefungovalo. Ale ona řekla: „Pane, já... Kdybys Ty byl zde, můj bratr by byl nezemřel.” Pokračovala: „Ale já vím, že o cokoli požádáš Boha, Bůh Ti to dá.”

On řekl: „Já jsem Vzkríšení i Život. Kdo věří ve Mne, byť pak i umřel, živ bude. A každý, kdož jest živ, a věří ve Mne, neumřet na věky. Věříš-li tomu?”

Poslouchejte, co řekla. Odpověděla: „Ano, Pane. Věřím, že vše, co jsi Ty řekl, je Pravda. Věřím, že Ty jsi Synem Božím, Který přišel na tento svět.” To je její pokorný přístup.

Cítíte se jinak, že ano, dámo? Ano. Tak je to.

Ta malá dáma, která sedí právě zde, tady vedle tebe, má artritidu a ženské potíže. Je to tak, paní? Vstaňte na chvíli, ta paní v červených šatech. Byla jste tak blízko, vidění přišlo k vám. Arthritis, ženské potíže. Je to tak? A je ve vašem životě něco (máte—mám na vás dobrý pohled): ve svém životě se moc strachujete, máte moc problémů. Ty problémy se týkají někoho, koho milujete, je to váš manžel. Je to opilec. Nechodí do církve. Pokud je to pravda, zvedněte ruku. Bůh vám žehnej, paní. Nyní běžte domů a přijměte požehnání. Jste uzdravena, zažněte kolem vás světlo.

Muž, který sedí přímo vedle, rovněž tady. Vy, pane, věříte celým svým srdcem? Vy jste ztratil jeden ze svých smyslů a to čich. Není tomu tak? Pokud ano, zamávejte rukou. Položte si ruku takto na ústa, řekněte: „Pane Ježíši, já Ti věřím z celého svého srdce.” [Bratr řekl: „Pane Ježíši, já Ti věřím z celého srdce.”—vyd.] Bůh ti žehnej. Teď běž a přijmi své uzdravení.

Věřte v Boha! Co si o Tom myslíte vy tam vzadu? Věříte? Buďte uctiví!

Je zde dáma, sedící tam vzadu v rohu. Vidím Světlo, které visí nad ní. To je jediné, co o tom mohu říct, že tam to Světlo visí. *Toto* Světlo je přesně nad tou dámou. Chvilíčku, jestli uvidím, co to je. Říká. . . Ta dáma si stěžuje na srdce. Dívá se přímo na mne.

A její manžel sedí vedle ní. Její manžel má také nějakou nemoc, byl nemocný, rozrušený, nemocný. Není to tak, pane? Zvedněte ruku, pokud je to pravda. Tak je to, jste to vy, paní, s tím malým šátkem. Pane, není to tak? Nebyl jste dnes trochu rozčilený? Máte nevolnost žaludku, pane. To je pravda.

Vy věříte celým srdcem, oba dva? Přijímáte To? Pane, říkám vám, vy také, vidím (vy s rukou nahoře), že kouříte. Přestaňte s tím. Kouříte cigára, neměl byste to dělat, nedělá vám to dobře. Není to pravda? Jestli ano, zamávejte takhle rukou. To je to, co vás rozčiluje. Škodí to vašim nervům. Zahod'te ty. . . ošklivé věci a už to víckrát neudělejte a dostanete se z toho a budete v pořádku a srdeční potíže vaši ženu také opustí. Věříte tomu? Není to tak? Nemohu vás odtud vidět a vy to víte, ale vy máte cigára na. . . ve—ve vaší kapse vpředu. Tak je to. Vyndejte ty věci a položte ruku na svou ženu, řekněte Bohu, že jste s tím skončil, s těmi věcmi, půjdete domů zdrav, vy i vaše žena se uzdravíte. Požehnáno buď Jméno Pána Ježíše!

Věříte celým svým srdcem?

Tato malá dáma, sedící tady, která se na mne dívá. Vy tady—tady na tom předním sedadle, sedíte právě tady. Malá dáma s... díváte se na mne, sedíte právě zde. Vy nemáte... Máte tady modlitební lístek, paní? Vy nemáte modlitební lístek? Věříte celým svým srdcem? Věříte, že vám Ježíš Kristus může pomoci?

Co si o Tom myslíte, vy, která sedíte vedle ní? Máte modlitební lístek, paní? Nemáte? Chcete, aby vám také bylo lépe? Nechtěla byste zase jíst jako dřív, nemít potíže se žaludkem? Věříte, že vás teď Ježíš uzdravuje? Vstaňte, jestliže věříte, že vás Ježíš Kristus uzdravil. Měla jste žaludeční vředy, že ano? Bylo to z nervozity. Byla jste dlouho nervózní. Zvláště kyseliny a ty věci, tedy, mám na mysli, vytváření kyselin, které způsobují, že vaše zuby jsou citlivé, když polykáte jídlo tam vzadu v ústech. To je pravda. Ano, pane. Je to vřed v zažívacím ústrojí, je na dně vašeho žaludku. Někdy to pálí, zvláště, když sníte topinku s máslem. Je to pravda? Nečtu vaše myšlenky, to Duch Svatý je neomylný. Jste uzdravena. Běžte domů a mějte se dobře.

A co vy, tam vzadu, tímto směrem? Je tam vzadu někdo bez modlitebního lístku, zvedněte ruce. Je tam někdo bez modlitebního lístku? V pořádku, buďte uctiví, věřte celým svým srdcem. A co nahoře na balkónech? Mějte víru v Boha.

Nemohu toto dělat ze sebe, je to Jeho svrchovaná milost. Věříte? Mohu říci jen to, co mi On ukáže. Jako vaše víra... Říkám to proto, abych otrásl vaši vírou a pak uvidím, kterou cestou mě On povede. Všimli jste si toho, že to není váš bratr? Vy stojíte v Jeho Přítomnosti. Nejsem to já, kdo to dělá, to vaše víra Tím řídí. Já Tím nemohu řídit. To vaše víra to dělá. Není žádný způsob, jak bych Tím mohl řídit. Chvilíčku.

Tam v tom rohu vidím sedět barevného muže, staršího v brýlích. Máte modlitební lístek, pane? Vstaňte na chvíli. Věříte celým svým srdcem, že jsem Boží služebník? Myslíte na někoho jiného, že ano? Jestli je to pravda, zamávejte. Ne proto, že jsem to já, váš bratr. Hm, tak vy nemáte modlitební lístek. Zde není žádná možnost, jak vás dostat do modlitební řady, protože nemáte modlitební lístek. Pokud kdokoli z vás dostal modlitební lístek, ne—ne—nevstávejte, protože budete mít příležitost postavit se do řady.

Ale já vidím, že to Světlo je právě nad ním. Ještě nepropuklo ve vidění. Nemohu vás uzdravit, bratře, nemohu. Jen Bůh to může udělat. Ale vy—vy—vy máte víru, jste věřící a tady je něco—něco, co—co to způsobuje.

Pokud všemohoucí Bůh řekne tomuto muži, co ho trápí, přijme zbytek z vás uzdravení? Tam je muž, stojí asi deset až patnáct jardů ode mne, v životě jsem ho neviděl. Je to prostě

muž, který tam stojí. Pokud Všemohoucí Bůh zjeví, co mu schází, každý z vás by odtud měl hned odejít zdráv. Co více může Bůh dělat? Je to pravda?

Pane, není vám nic. Jste slabý, v noci musíte vstávat, prostata apod., ale to vás netrápí. Trápí vás váš chlapec. Váš chlapec je v nějaké státní instituci, má dvojí charakter. Není to tak? Zamávejte, jestliže je to pravda. Je to přesně tak.

Kolik z vás nyní věří, že Ježíš Kristus, Syn Boží, stojí zde? Vstaňme a obětujme chválu a přijměte vaše uzdravení.

Všemohoucí Bože, Původce Života a každého dobrého daru, jsi tady, Ten samý Pán Ježíš Kristus, stejný včera, dnes a na věky.

A, satane, ty jsi klamal tyto lidi dost dlouho, vyjdi z nich! Zapřísahám tě skrze živého Boha, Který je nyní Přítomen ve formě Ohnivého Sloupu, opusť tyto lidi! Vyjdi z nich ve Jménu Ježíše Krista!

Všichni zvedněte ruce a oslavujte Boha a přijměte uzdravení, všichni. [Shromáždění děkuje Bohu—vyd.]

BRATR WILLIAM MARRION BRANHAM

Můj životní příběh byl pronesen v neděli odpoledne, 19. dubna 1959, v chrámu Angelus v Los Angeles, Kalifornie, U.S.A.

Jak ke mně sestoupil Anděl a Jeho Poslání bylo předneseno v pondělí večer, 17. ledna 1955 v Lane Tech High School v Chicagou, Illinois, U.S.A.

Tato kázání bratra Williama Marriona Branhama byla původně vytištěna v angličtině v *Footprints On The Sands Of Time*, v dubnu 1975, byla vzata z magnetofonové nahrávky a nezkráceně bytištěna v angličtině. Tento český překlad byl vydán tiskem v roce 1996 Voice Of God Recordings.

VOICE OF GOD RECORDINGS

P.O. Box 950, Jeffersonville, Indiana 47131 U.S.A.

Copyright notice

All rights reserved. This book may be printed on a home printer for personal use or to be given out, free of charge, as a tool to spread the Gospel of Jesus Christ. This book cannot be sold, reproduced on a large scale, posted on a website, stored in a retrieval system, translated into other languages, or used for soliciting funds without the express written permission of Voice Of God Recordings®.

For more information or for other available material, please contact:

VOICE OF GOD RECORDINGS
P.O. Box 950, JEFFERSONVILLE, INDIANA 47131 U.S.A.
www.branham.org